

resurse spirituale

Nr. 37 - 2016

O colecție de articole
pentru lucrătorii creștini din România

UCENICIA: MANDATUL UITAT

Rolul conducerii spirituale în ucenicie
Shane Warren | 3

**Arta de a face ucenici: la vremuri de schimbare
și pentru biserici aflate în schimbare**
Michael J. Wilkins | 7

**Predicarea ce schimbă vieți:
șase chei în formarea ucenicilor**
Stephen Lim | 12

Întâlniri divine
Marcia Lednicky | 17

**Ascultarea imediată: Fiind pe aceeași
lungime de undă cu Dumnezeu, o aventură**
Rod Loy | 20

Ciclul evanghelizării și al uceniei: Un proces nesfârșit
Randy Hurst | 24

**Seria „Trăirea în Împărăție” Partea a 9-a
Piedici în calea trăirii în Împărăție (Partea a 2-a)**
H. Maurice Lednicky | 27

Predicarea ce crește nivelul de dărnicie al bisericii
Kregg R. Hood | 32

La amvon, mai puțin și mai de calitate: Iacov 3:1
Daniel Darling | 36

REVISTA resurse spirituale

poate fi găsită pe internet la adresa:

www.resursespirituale.ro
www.liferomania.ro

resurse
spirituale

Revistă publicată de
LIFE PUBLISHERS INTERNATIONAL
OP 10, CP 25, 410610 - Oradea, România
Tel.: 0359.322.744; 0359.177.636; 0744.624.236
E-mail: edituralife@gmail.com, Website: www.
liferomania.ro; www.resursespirituale.ro

Colectivul de redacție:

Redactor Șef. Warren Flattery
Traducător: Lurențiu Pășcuți
Editor: Cristian Ardelean
Layout: Daniel Ardelean

Articolele din această revistă au fost selectate și traduse din **Enrichment** - o revistă pentru pastori și lideri creștini. © Consiliul general al **Assemblies of God**, S.U.A.

© Life Publishers International - Toate drepturile rezervate.

Rolul conducerii spirituale în ucenicie

de Shane Warren

Ucenicia biblică a devenit o lozincă în cadrul mișcării evanghelice moderne. Din nefericire, de cele mai multe ori lozincile își pierd conținutul. În mijlocul diverselor definiții și al noilor metode de ucenicie descoperite, studiile statistice prezintă un declin alarmant al eficacității bisericii în atingerea și transformarea umanității pierdute.

Lipsa unei revelații a adevăratei ucenicii biblice devastează trupul lui Cristos. Ne-am concentrat atât de mult pe câștigarea de convertiți încât am neglijat slujba facerii de ucenici. Mulțimi de oameni inundă altarele bisericilor noastre cu mentalitatea că există o rugăciune magică, una care să-i conducă la o schimbare radicală a vieții. Noi ne bucurăm de răspunsul lor; ei sunt oarecum convinși de vocea religiei care spune că *în felul acesta au ajuns la mântuire*.

Fără o reală ucenicie rămâne doar încrederea în Dumnezeu, însă se pierde acea urmare sinceră a lui Cristos. Harul ieftin este dușmanul de moarte al bisericii.

Totuși, invitațiile lui Isus au fost diferite. Perspectiva Lui asupra mântuirii era diferită de definiția anemică a mântuirii din bisericile moderne. Isus verifica adevărata pocăință prin intermediul testului uceniciei.

Tânărul bogat a alergat și L-a oprit pe Isus în drum. El L-a întrebat: „Ce trebuie să fac ca să moștenesc viața veșnică?”

Domnul i-a răspuns citând un pasaj binecunoscut din legea lui Moise.

„Toate acestea le-am păzit din tinerețea mea”, a răspuns tânărul.

Isus ridică atunci ștacheta uceniciei: „Vinde tot ce ai și dă la săraci” (Marcu 10:17–22). Relatarea Scripturii este clară, tânărul a plecat trist.

Tânărul bogat era dispus să devină un convertit, dar nu era gata să plătească prețul uceniciei. El își dorea o religie comodă pentru stilul său de viață, separată de domnia lui

Cristos. Dorința lui după o religie comodă l-a lăsat așa cum rămâne orice om nesincer, adică trist și descurajat.

Creștinismul fără ucenicie este un creștinism fără Cristos. Acest fel de ucenicie nu devine altceva decât o idee abstractă, un mit care are un loc pentru Dumnezeu Tatăl, însă din care lipsește Cristosul cel viu ca Domn și Stăpân. Fără o reală ucenicie rămâne doar încrederea în Dumnezeu, însă se pierde acea urmare sinceră a lui Cristos. Harul ieftin este dușmanul de moarte al bisericii. Isus a înțeles puterea și prețul uceniciei. Adevărata ucenicie creștină a început *în* prima zi după ce Ioan Botezătorul L-a botezat pe Isus în râul Iordan (Ioan 1:35–39). *Unul câte unul, Isus a ales 12 bărbați cărora să le fie un model zilnic al caracterului de Tată. După orice definiție religioasă a succesului, stilul lui Isus era un eșec. El nu se bucura de nicio recunoaștere din partea organizațiilor religioase din vremea Lui. N-a fondat nicio școală biblică și nici n-a înființat vreo denominație.*

Ne-am concentrat atât de mult pe câștigarea de convertiți încât am neglijat slujba facerii de ucenici.

Mulțimi de oameni au participat la întâlnirile Lui doar pentru a-L respinge și nu pentru a plăti prețul credinței. Doar 12 bărbați, cei mai simpli și umili din societatea secolului I, au fost aleși pentru a deveni modelul bisericii. În acest model, modelul biblic, găsim adevărata metodă a facerii de ucenici.

Există o singură abordare în facerea de ucenici adevărați, cea a lui Isus. Isus nu a folosit un program convențional pentru a determina o schimbare de viață extraordinară în urmașii Săi obișnuiți. El le-a arătat în fiecare zi, prin călăuzirea Duhului Sfânt, inima Tatălui. Înfruntând problemele cotidiene ale vieții, El a folosit fiecare detaliu pentru a învăța și a instrui 12 bărbați care să devină ucenicii pe care Dumnezeu i-a rânduit să devină. În așa măsură L-a revelat pe Tatăl înaintea lor încât a putut spune: „Cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl” (Ioan 14:9).

În aceasta constă testul de turnesol al uceniciei. Putem afirma, ca lideri spirituali, acest lucru despre umblarea noastră cu Cristos? Putem noi spune „Când mă vedeți pe

mine L-ați văzut pe Tatăl”? Suntem noi o reflecție zilnică a inimii Tatălui? Dincolo de toate programele și metodele, văd oamenii caracterul lui Dumnezeu la lucru în umblarea noastră de zi cu zi?

Termenul folosit în Biblie pentru *ucenic* vine de la rădăcina cuvântului grecesc *matheo*. De aici avem cuvântul *matematică*. Domnul a înțeles că cea mai bună matematică pentru biserică este ucenicia. Era perspectiva Lui asupra uceniciei eficiente? Da. În prima săptămână de existență a bisericii Noului Testament, aproximativ 8.000 de oameni au fost adăugați credincioșilor.

De-a lungul Scripturii, vedem creșterea bisericii descrisă prin termeni ca *adăuga* (Fapte 2:47; 11:24) și *se înmulțea* (9:31; 12:24). De ce nu ies calculele bisericii moderne? Este posibil, în ciuda metodelor noi și moderne de creștere a bisericii, să nu înțelegem ucenicia biblică? De ce anume este nevoie pentru o schimbare efectivă a vieții unei umanități rănite? Cuvântul lui Dumnezeu este clar în învățăturile Lui despre caracteristicile unei ucenicii eficiente.

UCENICIA ARE O PERSOANĂ

Fără persoana Duhului Sfânt, toată metodologia uceniciei este zadarnică. Isus i-a îndemnat pe ucenicii Lui: „Rămâneți în cetate până veți fi îmbrăcați cu putere de sus” (Luca 24:49). Este posibil să fi fost prezenți 500 de oameni când le-a dat acest îndemn important (1 Corinteni 15:6). Este trist că doar 120 L-au ascultat și au mers în odaia de sus. Cei care au urmat îndemnul Domnului au primit o putere supranaturală pentru a fi martori (Fapte 1:8). Acest grup mic de credincioși a întors pe dos cetăți, a răbdat teroarea persecuției și a redus la tăcere cinismul acelor vremuri. Nu citim nimic despre cei care au ales să nu meargă la locul de împuternicire.

Multe biserici penticostale nu accentuează destul importanța specificului penticostal în ucenicie. De teamă să nu piardă membri sau să nu-i pună în încurcătură pe vizitatori, acestea interzic manifestările Duhului Sfânt în cadrul serviciilor publice de închinare. Nu îndrăznesc să se roage ca oamenii să primească botezul cu Duhul Sfânt. Întristând pe Duhul Sfânt, acestea înlocuiesc, fără să-și dea seama, puterea uceniciei cu programe omenești. Lucrarea Duhului Sfânt în viața credinciosului nu poate fi însă exagerată niciodată. Împuternicirea ce vine din Duhul Sfânt și din botezul acestuia este esențială în formarea de ucenici puternici.

Dacă eliminați Duhul Sfânt din procesul uceniciei pierdeți puterea aceluia proces. Petru a umblat trei ani cu Isus. El a trăit, a mâncat, a dormit și a slujit cu Învățătorul. Cu toate acestea, ceea ce n-a făcut Isus în trei ani pentru Petru a făcut Duhul Sfânt într-o clipă. Cel ce s-a lepădat fricos de Fiul lui Dumnezeu înaintea unei slujnice s-a ridicat în Ziua Cincizecimii în fața mulțimii adunate și și-a afirmat cu îndrăzneală credința. Nimic nu împuternicește ucenicii mai mult ca botezul cu Duhul Sfânt.

UCENICIA ARE UN PLAN

„În El, Dumnezeu ne-a ales înainte de întemeierea lumii” (Efeseni 1:4). Dumnezeu avea un plan pentru facerea de ucenici. Pentru ca biserica locală să aibă succes în facerea de

ucenici, ea are nevoie de un plan, de un proces. Metodele nu sunt rele, atâta timp cât se supun Învățătorului. Pastore, care este planul tău pentru a face ucenici?

Isus l-a întrebat pe Petru dacă Îl iubește. Petru i-a răspuns afirmativ. Isus i-a cerut lui Petru să aibă grijă de mieușii Lui (Ioan 21:15–17). Inima Tatălui se descoperă credinciosului prin procesul de ucenicie.

Neglijarea noilor născuți din Împărăție este fraticid spiritual. Ei trebuie hrăniți, ajutați să crească spre maturitate spirituală. Personalitatea și mărimea fiecărei biserici diferă, însă în fiecare caz biserica trebuie să facă tot ce-i stă în putință pentru a pune în valoare decizia unui tânăr credincios de a-L urma pe Cristos. Isaia 26:18 declară: „Am zămislit, am simțit dureri și, când să naștem, am născut vânt” (sublinierea aparține autorului).

Biserica este însărcinată cu un destin, însă dăm naștere la vânt? Depunem toate eforturile pregătirii unui program și planificăm doar pentru a ne trezi cu mâinile goale la sfârșitul zilei. Dacă nu oferim un mediu în care bebelușii Împărăției să crească spiritual, vom constata că truda noastră a fost în zadar. Dorința lui Dumnezeu pentru noi este să aducem multă roadă (Ioan 15:8). Unde este rodul muncii noastre în Domnul? În cazul multora, lipsa rodniciei noastre se datorează lipsei unei planificări în procesul nostru de ucenicizare.

UCENICIA ARE UN POPOR

Oricât de bună ne-ar fi metodologia, aceasta nu poate înlocui factorul uman. Pentru ca ucenicia să aibă loc, membrii bisericii noastre trebuie să aibă o viziune a acesteia. Pastorii nu au dexteritatea unei caracatițe, de aceea enoriașii lor trebuie să aibă o pasiune pentru procesul de creștere spirituală. Până când trupul lui Cristos nu înțelege legăturile strânse din interiorul său, formarea și reformarea spirituală nu vor avea loc.

Răspunderea din cadrul trupului lui Cristos este o unealtă eficientă în lupta împotriva spiritului acestei generații. De fapt, există o putere explozivă în unitatea bisericii. Când biserica locală se unește în jurul pasiunii pentru evanghelizare și ucenicizare, ea cunoaște o creștere dinamică. Noi suntem păzitorii fraților noștri, de aceea a renunța la responsabilitatea pe care o avem unii față de alții în trupul lui Dumnezeu este un păcat de moarte împotriva propriului nostru trup.

Ucenicie înseamnă a urma disciplina altuia. Disciplina biblică este parte integrantă a uceniciei biblice. Acesta este un subiect aproape absent din biserică. Cu toate acestea, biserica trebuie să definească clar limitele structurii sale de organizare și cele ale țesăturii intangibile a comunității credincioșilor.

Oamenii tânjesc după relații care implică răspundere reciprocă, ei doresc să aparțină unei comunități. Când creați o comunitate în care toți membrii ei cred și practică așteptările uceniciei, aceasta va avea un impact major asupra noilor convertiți care intră în biserică.

Oamenii voștri constituie mreaja care ajută la păstrarea peștilor pe care i-ați prins. Din când în când, folosirea sau folosirea greșită a acesteia va produce găuri în mreajă. Un bun pescar își repară periodic mrejele. Psalmul 133 afirmă clar că este o ungere în unitate și că Dumnezeu revarsă binecuvântarea peste activitatea concertată a mădulelor trupului lui Cristos.

DISCIPLINA ARE UN PREȚ

Să nu vă înșelați: ucenicia eficace are un preț, căci nu există ucenicie *fără cruce*. Una dintre cele mai mari tragedii ale timpurilor noastre este diluarea Evangheliei pentru a o face mai plăcută ascultătorilor. Astfel nu mai predicăm deloc Evanghelia, predicăm „o altă Evangheliie” (2 Corinteni 11:4). Dacă nu suntem atenți, încercările noastre de a face Evanghelia mai relevantă pentru cultura noastră o vor deposeda de puterea ei de a schimba cultura. Contrar unor învățături, Isus nu a avut și nu are nicio problemă în a fi relevant pentru fiecare generație. El este „același ieri și azi și în veci” (Evrei 13:8).

Nu vă fie teamă să comunicați și să pretindeți prețul uceniciei. Oamenii își doresc să fie provocați. S-ar putea ca unii să le catalogheze drept chestiuni religioase, însă veți constata că atunci când crucea uceniciei este înțeleasă corect, ea adaugă valoare și validează viața credinciosului.

A fi ucenic poate fi dureros uneori, dar a răbda Crucea nu este o tragedie. Suferința Crucii este rodul unei dăruiri exclusive lui Isus Cristos. Dacă creștinismul nostru a încetat să mai ia în serios ucenicia, atunci am diluat Evanghelia la niște experiențe emoționale care nu cer nimic, am transformat crucea lui Cristos într-o obligație obișnuită, cotidiană. Când scoatem prețul urmării lui Cristos, scoatem de fapt domnia Lui din ucenicie. Isus a insistat să fie Domn în toate. „Nicio slugă nu poate sluji la doi stăpâni” (Luca 16:13).

Există un preț pentru noul ucenic, dar există și un cost al conducerii spirituale. Nu este ușor să îngrijim de cei ce sunt copii în Domnul. Precum copiii firești, aceștia fac nenumărate greșeli și pun o sumedenie de întrebări. Uităm uneori că și noi am fost în același loc spiritual și că am avut pe cineva care să ne ajute în acest proces de transformare spirituală.

Soția mea, Pam, și cu mine punem valoare pe investirea în tinerii credincioși care au un sentiment al destinului. În fiecare săptămână casa noastră este inundată de oameni gata să cunoască mai multe despre Dumnezeu și să facă mai multe pentru El. De fapt, ne întâlnim în mod sistematic cu două grupuri: nou-veniții și ceea ce eu numesc „Întâlnirea cu vulturii”. În fiecare săptămână îi invităm pe noii convertiți și pe vizitatori să cineze cu noi. Ne întâlnim și cu vulturii, cu cei care simt o chemare la slujire. Împreună cu Pam turnăm în ei Cuvântul lui Dumnezeu și experiențele noastre de viață. Acest lucru a devenit sursa noastră de bucurie. Ca pastor, nimic nu-mi revigorează omul dinăuntru mai mult decât să văd tineri credincioși care cresc în înțelegerea și slujirea lui Dumnezeu. Suntem întrebați adesea: „De ce vă mai deranjați atât? Păstoriți o biserică mare. Nu trebuie să faceți lucrul acesta.”

Dacă nu oferim un mediu în care bebelușii Împărăției să crească spiritual, vom constata că truda noastră a fost în zadar.

Răspunsul meu este: „Nu poți schimba o viață dintr-un birou.”

Trebuie să fim dispuși, asemenea lui Cristos, să trăim în mijlocul oamenilor. Isus a spus: „Voi sunteți aceia care ați

rămas neconținut cu Mine în încercările Mele” (Luca 22:28). Ucenicii L-au văzut pe Isus în momentele de slăbiciune din viața Lui. Isus a fost ispitit în toate lucrurile la fel ca și noi, în umanitatea Lui (Evrei 4:15). Schimbările dramatice din viața ucenicilor s-au datorat faptului că L-au văzut pe Isus făcând față cu succes incoerențelor vieții.

Din nefericire, unii pastori rămân de neatins la un nivel personal în relația cu membrii lor. Se ascund în siguranța birourilor lor, doar pentru a se arăta pentru una sau două predici scurte în fiecare săptămână. Prin urmare, oamenii nu au ocazia să vadă cu ochii lor modul în care Duhul Sfânt îl conduce în viața de zi cu zi pe păstorul lor, motiv pentru care nu au un exemplu adecvat de urmat în fața provocărilor vieții. Această practică creează niște pastori care doar le predică oamenilor, fără să-i conducă înspre ceea ce are Dumnezeu bun pentru viața lor.

De ce ne-am implicat în lucrare? Ca să-i ajutăm pe cei răniți și să atingem lumea cu Evanghelia. Nu uitați, Dumnezeu îl unge pe cel ce stă pe câmp cu oile sale. Când Dumnezeu a avut nevoie de un împărat, El nu l-a căutat într-un birou cu aer condiționat. El a căutat pe câmp. Ochii Lui priveau spre un păstor. Când a vrut Dumnezeu să anunțe venirea Fiului Său, El a ales niște pastori care aveau grijă de oile lor noaptea. Sute de ani *Shekinah* prezenței lui Dumnezeu dispăruse, însă *când* a vrut să-și descopere slava, El a ales niște pastori (Luca 2:8, 9).

Isus este numit „Păstorul cel bun” (Ioan 10:11) care își dă viața pentru oile Lui. Dacă doriți ungeri pentru lucrare, dacă vreți să vedeți revelația slavei lui Dumnezeu, dacă vreți să păstoriți cum a făcut-o Isus, atunci faceți lucrarea unui păstor. Trăiți în mijlocul oilor. Există un preț al uceniciei, dar ucenicia este neprețuită.

UCENICIA ARE UN PASTOR

John Maxwell spune adesea: „Conducerea ridică sau coboară totul”. Persoana, planul, poporul și prețul uceniciei sunt la fel de bune ca și conducerea pastorală a bisericii. „Când nu este nici o descoperire dumnezeiască, poporul este fără frâu” (Proverbe 29:18). Fără un vizionar nu există viziune. Toate lucrurile mărețe pe care Dumnezeu le-a făcut pe pământ, El le-a făcut prin oameni care s-au predat Lui.

Pastore, biserica ta este o reflecție a conducerii tale. Cheia pentru înaintarea în voia lui Dumnezeu este să înțelegi mai întâi unde te găsești. Evaluează-te pe tine însuși și adunarea ta folosind următoarele criterii:

1. Este *persoana* Duhului Sfânt activă la fiecare nivel al lucrării noastre?
2. Avem un *plan* realist, aplicabil pentru formarea spirituală în biserica noastră? Este acesta clar? Îl poate echipa noastră de lideri urma cu ușurință?
3. Are *poporul* o viziune pentru câștigarea de suflete și pentru procesul uceniciei?
4. Înțelege organizația noastră și evaluează corect *prețul* uceniciei?
5. Ca pastor, sunt eu un exemplu activ de disciplină în umblarea mea zilnică?

Dacă pastorii nu-și conduc poporul cu viziune și cu o înțelegere profetică a voii lui Dumnezeu, nu vor atinge destinul lui Dumnezeu pentru bisericile lor. Oamenii așteaptă ca păstorii lor să devină niște Iosua care să-i treacă Iordanul lor. Un pastor nu-i poate conduce pe unde n-a umblat el însuși. Pastorii trebuie să ia inițiativa. Rolul unui pastor ca lider spiritual în procesul uceniciei este imperativ, dacă vrea să fie eficace.

SHANE WARREN,
pastor, First Assembly of God,
West Monroe, Louisiana

Ucenicia – Răspunsul la criza conducerii

Oriunde privim, vedem o criză în conducere. Warren Bennis, fondatorul Institutului de Leadership de la Universitatea California de Sud, scoate în evidență seriozitatea acestei crize.

„Umanitatea se confruntă în prezent cu trei amenințări grave: amenințarea anihilării printr-un accident sau război nuclear, amenințarea unei epidemii mondiale sau catastrofe ecologice și o adâncire a crizei conducerii în majoritatea instituțiilor noastre. Spre deosebire de o epidemie sau un holocaust nuclear, criza conducerii nu va deveni subiectul vreunui best-seller sau al unui film de succes, însă este, în multe privințe, cea mai urgentă și periculoasă amenințare cu care ne confruntăm, deoarece nu este suficient de recunoscută și înțeleasă.”

Are secolul XXI lideri de talia lui Churchill și Spurgeon? Unde sunt ei?

În loc să avem pastori ca Whitefield și Wesley, avem pastori care renunță la slujire din cauza eșecului moral, epuizării spirituale sau conflictului cu bisericile lor.

Ce se petrece?

Răspunsul este simplu: Am scurt-circuitat procesul formării de conducători poruncit de Dumnezeu – ucenicia.

Isus nu a venit doar ca să moară pentru păcatele lumii, ci și să câștige, să instruiască și să iubească o familie formată din persoane de orice neam și de orice limbă de sub cer. Care este strategia Lui de realizare a celei de-a doua părți a planului Său divin? El a ales 12 ucenici, i-a instruit să devină apostoli și i-a trimis să facă la fel.

Acesta este mandatul apostolic, precum și planul general de evanghelizare. Nu există niciun plan B, nicio scurtătură sau vreo idee mai bună ce

așteaptă a fi descoperită. El va avea o Mireasă, o Biserică slăvită, fără pată și fără zbârcitură, și o va zidi, formând ucenici, unul după altul.

A lucra ani de zile, a ne investi în oameni care s-ar putea să nu se dovedească a fi lideri mari, implică multă dedicare și perseverență. Nu este suficient să credem că Dumnezeu va ridica lideri, ci trebuie să credem și în procesul de ucenicizare.

A face din ucenicie și din instruirea liderilor o prioritate este o investiție pe termen lung care poate părea uneori plictisitoare în comparație cu mulțimile și întâlnirile de evanghelizare considerate de unii semnele unei lucrări eficiente. Lucrările care caută să crească doar prin intermediul unor evenimente majore se află mereu în căutare de lideri, făcând publicitate pentru recrutarea de lideri — deoarece rareori evenimentele formează lideri.

În final, o moștenire rapidă se bucură rareori de succes. Investirea timpului, a banilor și a efortului în mandatul apostolic va aduce un profit ce va continua să crească fără măsură.

Cei care se vor dedica strategiei Domnului vor câștiga lumea, nu prin adăugare, ci prin multiplicare.

RICE BROOCKS este co-fondator al Every Nation Churches and Ministries și pastor principal al bisericii Bethel World Outreach Center din Nashville, Tennessee. Retipărit cu permisiune de pe <http://www.everynation.org>.

ARTA DE A FACE UCENICI: la vreme de schimbare și în biserici aflate în schimbare

de Michael J. Wilkins

Stând pe faleza de lângă casa noastră din sudul Californiei, cu privirea îndreptată spre Oceanul Pacific, urmăresc liniile valurilor care se formează la orizont. Astăzi, valurile care se sparg de țărni sunt mult mai mari decât de obicei.

Aici vremea este însoțită și calmă. Când am verificat însă raportul meteo pentru surfing am aflat că aceste valuri au fost generate cu multe zile în urmă, la mii de kilometri depărtare, de către o furtună de puterea unui uragan care a lovit Noua Zeelandă.

Pentru a face surf pe aceste valuri am nevoie să știu cât mai multe lucruri despre mărimea, puterea, direcția și viteza lor.

Valuri pe ocean și în biserică

În primul deceniu al secolului XXI, valurile unor practici, mofturi și stiluri diferite au continuat să lovească biserica. Asemenea valurilor oceanului, forțe care au acționat departe și cu mult timp în urmă generează adesea în viața bisericii valuri care ne afectează în prezent. Dacă vrem să le navigăm bine trebuie să cunoaștem cât mai multe lucruri despre forțele care le-au provocat și despre modul în care acestea ne vor influența.

După cel de-al Doilea Război Mondial, mișcarea interconfesională a dat naștere la diferite organizații: *Navigatorii*, *Campus Crusade for Christ*, *InterVarsity* și *Asociația Evanghelistică Billy Graham*. Aceste organizații au revoluționat evanghelizarea și lucrarea cu studenții. În anii '60 și '70, *Jesus Movement* a transformat modul tradițional de închinare. Anii '80 și '90 au fost martorii mișcării orientate către căutători, cu mega-biserici care se adresau unor oameni ce nu au bătut niciodată la ușa bisericilor tradiționale. În anii '90 și în primul deceniu al secolului XXI suntem martorii mișcării de formare spirituală. Această mișcare transcende liniile ecleziale pentru a avea o influență asupra bisericilor

din denominațiile principale, a celor carismatice, biblice și emergente, în căutarea unei spiritualități semnificative.

Fiecare dintre aceste mișcări a generat forțe care au avut impact asupra bisericii de astăzi. Au existat diferite curente de ucenicie și ucenicizare care au influențat biserica. Facerea de ucenici nu este un fenomen recent unic. El a fost inițiat cu aproape 2000 de ani în urmă când Isus a spus unor bărbați și femei: „Veniți după Mine.”

Există însă alte forțe care au influențat facerea de ucenici așa cum o cunoaștem astăzi în biserică. Termenii *ucenicie* și

Când valul nou și puternic al uceniei ajunge la țărniurile bisericilor noastre, avem privilegiul de a-i ajuta pe oameni să învețe să navigheze eficient pe el.

facere de ucenici sunt înrudiți și se referă la formarea unui ucenic al lui Isus și la ajutarea altora să se formeze ca ucenici ai lui Isus. Fiecare dintre noi avem diferite concepte de ucenicie, formate în urma propriilor noastre experiențe.

Tradiții în facerea de ucenici

Valurile de literatură despre ucenicie care au trecut prin biserică în ultimii 60 de ani, în multe cazuri, i-au determinat pe cei din zilele noastre să fie și mai confuzi cu privire la ce înseamnă a fi un ucenic al lui Isus Cristos. Aceste tradiții au izvorât din dorința de a fi mai asemenea ucenicilor lui Isus din Noul Testament. Totuși, au ajuns atât de concentrați asupra practicilor lor particulare încât doar o elită putea adera la grupul lor.

Studentul. Unii accentuează faptul că ucenicul este dedicat unui studiu intens al Bibliei. Ucenicul este activ implicat într-un timp devoțional personal, într-un program

de memorare a Bibliei, iar studiul Bibliei a devenit un obicei regulat de viață pentru el. Aceasta sugerează că un creștin devine ucenic atunci când se dedică studierii și aplicării Cuvântului lui Dumnezeu.

Cel dedicat. Alții subliniază faptul că ucenicul este o persoană dedicată lui Cristos. El a respins felul de viață lumesc. Aceasta înseamnă că un creștin devine ucenic atunci când se leapădă cu adevărat de sine, când își ia crucea și-L urmează pe Isus în fiecare zi, în mod activ.

Lucrătorul. Există unii care afirmă că ucenicul este activ implicat în slujirea creștină. Slujirea lui îl deosebește de creștinii nominali care nu fac altceva decât să frecventeze un grup sau o biserică. Această abordare sugerează că un creștin devine ucenic atunci când este un lucrător activ pentru Cristos.

Mentorul. Unii sunt implicați într-o relație de la om la om în care un creștin mai în vârstă, mai matur, îi ucenicizează. Această relație este numită deseori o relație de mentorare. Mulți oameni consideră că cei implicați într-o astfel de relație pot spune că au avut parte de o adevărată ucenicie.

Facerea de ucenici nu este doar un aspect al misiunii bisericii, ci cuprinde tot ce face biserica.

Grupul mic. Grupurile mici sunt unul dintre cele mai eficiente mijloace de a facilita creșterea spirituală a creștinilor deoarece în cadrul acestora putem învăța din exemplul celorlalți, ne putem deschide unii față de alții și putem da socoteală înaintea altora cu privire la creșterea pe care ne-o dorim. Mulți teologi sugerează că, din moment ce Isus a ucenicizat un grup mic de urmași, adevărata ucenicie are loc atunci când o persoană este implicată într-un grup mic.

O definiție a uceniei

Există adevăr în toate aceste abordări, deoarece fiecare promovează creșterea spirituală în viața creștină. Totuși, ele au fost adesea prezentate greșit ca modul în care cineva devine ucenic. Este deseori afirmat faptul că atunci când viața unui creștin este caracterizată de unul sau mai multe dintre aceste aspecte, persoana respectivă devine un ucenic.

Motivul confuziei care există astăzi în ce privește ucenicia este ideea că aceasta ar fi o a doua etapă în viața creștină. O afirmație pe care o auzim adesea este: „Toți ucenicii sunt creștini, dar nu toți creștinii sunt ucenici.” Din această perspectivă, ucenicia este mai degrabă pentru o elită, pentru cei mai devotați sau pentru un grup de creștini special instruiți.

Nu aceasta este ceea ce vrea Isus să înțelegem prin ucenicie și prin facerea de ucenici. O concepție mai corectă se întâlnește în Marea Trimitere, din care înțelegem că cel care crede în Isus devine ucenic în momentul convertirii. Isus a spus că noi trebuie să facem ucenici din toate neamurile (Matei 28:18–20), nu să facem ucenici dintre creștini. Prin urmare, în momentul în care o persoană crede în Isus

și primește viața veșnică, el devine un ucenic al lui Isus. Ucenicia este viața creștină continuă a tuturor credincioșilor.

De aceea, toți credincioșii adevărați sunt ucenici ai lui Isus, problema se pune dacă sunt sau nu sunt niște ucenici ascultători. Mai mult, în această înțelegere holistică, facerea de ucenici nu este doar un aspect al misiunii bisericii, ci cuprinde tot ce face biserica. Facerea de ucenici este lucrarea bisericii de a-i ajuta pe credincioși în ucenicia lor față de Isus.

Prevalența unui elitism în multe dintre tradițiile noastre explică de ce unii oameni ajung la frustrare în viața lor creștină. O concepție pe două niveluri a vieții creștine promovează apatia între cei care nu au ales încă să fie devotați. Aceasta sugerează că un nivel mai mare de dedicare este opțional. În lumea de zi cu zi a celor mai mulți creștini aceasta înseamnă că angajamentul de a fi asemenea lui Cristos este opțional.

Accentele uceniei și ale facerii de ucenici din ultimii 60 de ani s-au concentrat pe anumite pasaje izolate din Scriptură despre ucenicie sau pe anumite teme biblice despre ucenicie pentru a dezvolta o lucrare specializată. Această specializare însă are loc adesea în defavoarea unei descrieri biblice complete a uceniei. Iată o definiție mai completă a ceea ce înseamnă a fi un ucenic al lui Isus:

Ucenicia înseamnă a trăi în uniune cu Isus Cristos, a crește în asemănarea cu chipul Lui, după cum ne transformă Duhul dinăuntru în afară, a fi hrănit în cadrul unei comunități de ucenici angajați în acest proces pe viață și a-i ajuta pe alții să-L cunoască pe Isus și să devină asemenea Lui.

Aspectele esențiale ale uceniei pentru biserica ce face ucenici

Având această definiție în gând, putem explora următoarele trăsături esențiale ale uceniei biblice, trăsături care trebuie să caracterizeze încercările noastre de a dezvolta o lucrare de ucenicie.

Ucenicia trebuie întemeiată pe o relație personală, prețioasă, cu un Mântuitor care caută

Viața nouă ce rezultă în urma regenerării L-a costat pe Isus și ne costă și pe noi. Cu toate că n-o putem cumpăra, ea ne costă. Prețul ei este viața: viața lui Isus și viața noastră. Prețul vieții lui Isus a fost plătit prin moartea Lui pe cruce. El a venit să-i facă pe cei bolnavi spiritual potriviți pentru Împărăția Lui. Această inițiativă putea fi dusă la îndeplinire doar plătind pedeapsa pentru păcatele noastre prin actul Său iubitor de răscumpărare de pe cruce. El Și-a dat viața ca noi să putem avea viață (1 Corinteni 6:19, 20; Marcu 10:45).

Și pe noi ne costă viața. În timp ce moartea lui Isus pe cruce este unică, noi ne dăm viața purtându-ne crucea (Matei 16:24–26).

Ucenicia începe cu evanghelizarea care-i provoacă pe oameni să socotească prețul acceptării chemării lui Isus de a trăi în Împărăția lui Dumnezeu, care-i pregătește să se implice și să se aștepte ca viața creștină normală să fie o transformare personală.

Ucenicia trebuie să înceapă și să tindă spre o identitate schimbată în Isus

Din momentul mântuirii, Dumnezeu ne privește diferit. Ne naștem cu o identitate nouă, aceea de copii ai Lui (Ioan 1:12, 13). Suntem făpturi noi în Cristos (2 Corinteni 5:17). Suntem schimbați în (2 Corinteni 3:18) și făcuți asemenea (Romani 8:29) chipului lui Cristos, în măsura în care Cristos ia chip în noi (Galateni 4:19).

Identitatea noastră de ucenici ai lui Isus influențează cine suntem, inclusiv modul în care ne privim pe noi înșine, modul în care ne raportăm la Dumnezeu și modul în care ne raportăm la alții. Bisericile care fac ucenici trebuie să ajute creștinii, mai noi sau mai vechi, să-și găsească identitatea de ucenici ai lui Isus în relațiile lor de acasă, de la locul de muncă, din comunitate și din biserică.

Ucenicia trebuie să fie inițiată și împuternicită de Duhul lui Dumnezeu

Duhul lui Dumnezeu inițiază viața spirituală care însoțește inaugurarea Împărăției lui Dumnezeu de către Isus (Ioan 3:5, 6). Acest fenomen este descris din diferite perspective de către diferiți autori din Noul Testament: „înnoire” (Tit 3:5), „naștere din nou” (1 Petru 1:3, 23), „înviere spirituală” (Romani 6:13; Efeseni 2:5), „făptură nouă” (2 Corinteni 5:17; Efeseni 2:10) și „sămânța” lui Dumnezeu în noi (1 Ioan 3:9).

Când Duhul ne dă o viață nouă devenim persoane diferite. Lucrarea supranaturală a lui Dumnezeu în adâncul sufletului nostru sădește în noi o viață nouă, moment în care viețile noastre sunt orientate înspre Dumnezeu, iar Duhul începe să producă această viață nouă în noi, viața lui Isus.

Evanghelia după Ioan ne oferă trei caracteristici ale uceniciei făcute sub puterea Duhului și care dă direcție lucrării noastre de ucenicizare:

1. *Eliberați de minciunile lumii prin adevărul lui Isus (Ioan 8:31, 32).* Libertatea este abilitatea dată de Duhul de a face ce este bine și corect, abilitatea de a-L alege pe Dumnezeu, de a fi eliberați din robia păcatului. A face ucenici înseamnă a ajuta ucenicii să respingă minciunile lumii despre valori și obiective. Ucenicia ne ajută să experimentăm libertatea de a trăi viața așa cum dorește Dumnezeu a fi trăită, printr-o ascultare continuă de adevărul lui Isus.

2. *A fi iubit de Isus înseamnă a iubi asemenea lui Isus (Ioan 13:34, 35).* Această dragoste este demonstrată când ne angajăm în mod necondiționat față de niște oameni imperfecti să aducem relațiile noastre în acord cu scopul lui Dumnezeu. Ucenicia îi ajută pe ucenici să exprime această dragoste în căsniciile lor, în calitate de părinți și în relațiile lor din cadrul bisericii și din societate. Ajutându-i pe ucenici să cunoască dragostea lui Isus îi ajutăm să-i iubească pe alții.

3. *Aducând rodul unității cu Isus (Ioan 15:7, 8).* Transformarea noastră continuă după chipul lui Cristos se realizează prin intermediul roadei Duhului (Galateni 5:22, 23). Duhul lui Dumnezeu este cel care ne dă putere în calitatea noastră de ucenici ai lui Isus. Bisericile care fac ucenici îi învață pe oameni cum să umble în puterea Duhului, astfel încât viețile lor să răspândească roada Duhului și roada neprihănită (Filipeni 1:11; Coloseni 1:10).

Ucenicia trebuie să fie călăuzită mereu de Cuvântul lui Dumnezeu

Bisericile care fac ucenici îi ajută pe oameni să accepte în mod radical autoritatea Cuvântului lui Dumnezeu ca adevăr absolut și real. Nu este vorba de o simplă însușire a adevărului, ci de interiorizarea lui până acolo că el se exprimă în viziunea noastră despre lume și viață, ne caracterizează valorile și ne marchează întregul stil de viață.

Când îi învățăm pe oameni Cuvântul lui Dumnezeu, îi echipăm pentru a compara acest Cuvânt cu valorile lumii, ca astfel să-L poată urma pe Isus, ascultători în orice împrejurare (Matei 28:20).

Ucenicia trebuie să fie un proces de o viață

Pentru că oamenii au fost creați după chipul lui Dumnezeu, ei sunt ca Dumnezeu și Îl reprezintă pe Dumnezeu ca nicio altă făptură (Geneza 1:27–31). Chipul lui Dumnezeu este în natura noastră. Este ceea ce suntem – intelectual, moral, spiritual, relațional – nu ceea ce avem sau ceea ce facem. Păcatul a distorsionat chipul lui Dumnezeu în noi afectând fiecare aspect al asemănării cu El, însă restaurarea începe cu răscumpărarea noastră în Cristos (vezi Coloseni 3:10)

De aceea, bisericile care fac ucenici îi ajută pe credincioși să se formeze în fiecare domeniu al vieții lor, ajutându-i să treacă în mod deliberat de la o dimensiune și etapă a vieții la alta, crescând tot mai mult în asemănare cu El. Ucenicii lui Isus caută să devină ucenici în fiecare domeniu al vieții lor.

Eu am avut parte de o convertire radicală la Isus, m-am întors de la o viață de droguri și goană după plăceri. Am descoperit că viața mea ca ucenic al lui Isus m-a ajutat să devin ce trebuia să devin: o persoană creată după chipul lui Dumnezeu. Angajamentul meu față de Cristos continuă să influențeze fiecare domeniu al vieții mele, inclusiv căsnicia și familia mea, momentele în care mă bucur de creația lui Dumnezeu făcând surfing sau străbătând cărările munților, precum și dezvoltarea mea ca slujitor al lui Isus în profesia mea.

Ucenicia trebuie hrănită în mijlocul unor comunități de credință

Fiecare ucenic se bucură de o relație personală cu Cristos care facilitează schimbarea după chipul Lui. Această relație personală trebuie să fie hrănită în cadrul a două comunități principale de credință: familia spirituală și familia biologică.

Familia spirituală este biserica. Intrarea în biserică este bazată pe experiența nașterii din nou (Matei 12:46–50; Ioan 1:12, 13; Matei 16:18). Frații și surorile în Cristos au nevoie unii de alții, ca o comunitate spirituală de credință, pentru a se ajuta în creșterea lor și în creșterea Trupului ca întreg (Efeseni 4:11–13; Evrei 10:24, 25).

Familia biologică va continua să joace un rol important în programul lui Dumnezeu. Căsnicia este o relație în care soțul și soția contribuie la transformarea celuilalt. Rolul de părinte este menit să ajute copiii să cunoască voia lui Dumnezeu pentru viața lor și să reflecte tot mai mult chipul lui Cristos (Efeseni 5:22 până la 6:4).

O biserică formatoare de ucenici acceptă responsabilitatea de a echipa familiile, pentru ca soții și soțiile să se poate ajuta unii pe alții, pentru ca părinții să-și poată educa spiritual copiii. La rândul ei, familia are responsabilitatea de a instrui următoarea generație de lideri ai bisericii (vezi 1 Timotei 3:4, 5; Tit 1:6, 7).

Ucenicia se dezvoltă în cadrul familiei spirituale și a celei biologice. Bisericile care fac ucenici unesc aceste două familii și le ajută să lucreze pentru a se susține și consolida una pe cealaltă.

Ucenicia trebuie să aibă loc în timp ce pribegim ca niște străini în mijlocul unei lumi care ne privește

În această viață, creștinul este un venetic, un străin (Psalmul 39:12). Creația își așteaptă înnoirea și suspină sub robia păcatului și a stricăciunii (Romani 8:19–22).

Ucenicii regenerați au fost eliberați de sub puterea morții și a păcatului, transformarea noastră a început deja. De aceea, noi nu suntem din lumea aceasta, cetățenia noastră este în ceruri (Filipeni 3:20), iar în lume nu suntem decât străini și călători (1 Petru 2:11).

Cu toate acestea, scopul nostru este să contribuim la înaintarea Evangheliei care ne-a răscumpărat și ne-a transformat, să fim sare și lumină într-o lume decăzută și întunecată și să trăim așa cum vrea Dumnezeu înaintea unei lumi care ne privește (vezi Ioan 17:15–21).

Comunitățile de credință sunt locuri în care credincioșii se strâng pentru a se întări și a fi echipați. Creșterea și transformarea pe care le experimentăm ne ajută să trăim eficient ca ucenici ai lui Isus în această lume. Transformarea noastră ne ajută să trăim ca niște călători în lume și să avem „o purtare bună în mijlocul Neamurilor, pentru ca... prin faptele voastre bune, pe care le văd, să slăvească pe Dumnezeu” (1 Petru 2:11, 12).

Bisericile care fac ucenici ajută ucenicii schimbați să ducă și să trăiască Evanghelia în fiecare activitate zilnică, oferind viața Împărăției lui Isus unei lumi care moare fără ea.

Facerea de ucenici nu este doar un alt program, ci o transformare

Privilegiul enorm pe care îl avem ca și creștini este acela de a umbla ca ucenici ai lui Isus și de a fi mereu schimbați după chipul Lui, în măsura în care creștem în El. Duhul Sfânt lucrează și astăzi, chemând oamenii să-L urmeze pe Isus. Sarcina noastră este să-L slujim pe El cu bucurie și să urmărim acest scop prin modul în care ne organizăm activitățile.

Aceasta nu este doar un alt program opțional (vezi caseta laterală, Facerea de ucenici și programele de ucenicizare). Facerea de ucenici are un rol esențial în tot ce întreprindem. Facerea de ucenici este expresia modului în care Dumnezeu echipează și transformă creștinii pentru această viață prin lucrarea bisericii. Când valul nou și puternic al uceniciei ajunge la țărnicurile bisericilor noastre, avem privilegiul de a-i ajuta pe oameni să învețe să navigheze eficient pe el. Bisericile care fac ucenici ajută oamenii care sunt transformați în fiecare zi ca ucenici ai lui Isus să fie o lumină în întuneric și exemple vii ale speranței transformării de care lumea noastră are nevoie cu disperare.

Bisericile făcătoare de ucenici îi ajută pe ucenicii de orice vârstă, aflați în orice etapă de creștere, să învețe să umble cu Isus și să fie transformați de El în fiecare domeniu al vieții lor.

MICHAEL J. WILKINS, Ph.D., este profesor de limba și literatura Noului Testament și decan la Talbot School of Theology, Biola University, în La Mirada, California, S.U.A. Printre cărțile pe care le-a scris se numără *Following the Master: A Biblical Theology of Discipleship* (Zondervan, 1992), *In His Image: Reflecting Christ in Everyday Life* (NavPress, 1997) și articolul „Matthew” din *NIV Application Commentary* (Zondervan, 2004).

Facerea de ucenici și programele de ucenicizare

Programele de ucenicizare pot fi utile deoarece oferă metode și rezultate tangibile. Când programele se dovedesc a fi eficiente prin faptul că ajută oamenii să-și însușească diferite cunoștințe, să-și consolideze anumite comportamente sau să producă liderii doriți, acestea pot fi folosite în mod repetat cu diferiți oameni și în contexte diferite.

Programele însă îi pot ispiti pe pastori să înlocuiască oamenii cu metode și forme. Programele se concentrează deseori pe comportamente exterioare ca mijloace de evaluare

a creșterii. Această abordare simplistă a uceniciei așteaptă ca toți să semene cu modelul oferit în cadrul aceluia program. Ne așteptăm ca oamenii să facă ce le-a cerut programul.

Dacă programele ajută, atunci ar trebui să le folosim. Trebuie însă să fim atenți să nu folosim un program care poate distruge unicitatea oamenilor, care să înlocuiască exemplul viu al lui Isus din viețile oamenilor.

Michael J. Wilkins, San Clemente, California

Predicarea ce schimbă vieți: șase chei în formarea ucenicilor

de Stephen Lim

Cea mai mare problemă în comunicare”, scria dramaturgul George Bernard Shaw, „este iluzia că aceasta a avut loc.” Din nefericire, lucrul acesta este adevărat și în cazul predicării. Barna a constatat că membrul obișnuit al unei biserici nu-și mai poate aduce aminte de tema unei predici la două ore după programul bisericii.¹

Dacă așa stau lucrurile, auto-înșelăciunea despre care vorbește Shaw se întâlnește alarmant de mult în rândul vorbitorilor creștini. Un alt sondaj realizat pe membrii bisericii cu privire la perspectivele acestora asupra predicării constată că predicile au produs rareori o schimbare în viețile lor². Rezultatele celor două sondaje au o legătură: dacă oamenii nu pot ține minte un mesaj nu au cum să-l aplice.

Ca rezultat al slăbiciunii predicării, grupurile mici și disciplinele spirituale au câștigat în popularitate ca opțiuni preferate de creștere în ucenicie. Cu toate acestea, apostolul Pavel afirmă în termeni foarte clari rolul crucial al predicării în procesul formării de ucenici. El îi poruncește lui Timotei, copilul său în credință: „Propovăduiește Cuvântul, stăruiește asupra lui la timp și ne la timp; muștră, ceartă, îndeamnă cu toată blândețea și învățătura” (2 Timotei 4:2). Chiar dacă apreciem celelalte mijloace care ne ajută să formăm ucenici, pentru a asculta de chemarea lui Dumnezeu trebuie să găsim moduri de a propovădui eficient Cuvântul.

Din punct de vedere istoric, predicarea a jucat un rol puternic în formarea de ucenici. O poate face și astăzi. Predicarea eficace ajută la „înnoirea” minții noastre (Romani 12:2), contribuie la schimbarea perspectivelor, a priorităților și practicilor noastre. Pe scurt, predicarea schimbă vieți. Ce s-a schimbat însă în predicare? Adesea membrii bisericii nu pot să-și amintească mesajul predicii și cu atât mai puțin să-l aplice.

Avem aici șase factori-cheie care ajută predicile să schimbe vieți și să transforme credincioșii în ucenici care cresc. Predicatorii pot să aplice destul de ușor primele patru, dar la ultimele două este nevoie de timp pentru a-și însuși înțelegerea și abilitățile necesare.

COORDONAȚI TEMELE PENTRU O MAI BUNĂ ÎNVĂȚARE

Credincioșii care frecventează diferite întâlniri creștine în timpul unei săptămâni primesc numeroase îndemnuri. Aud trei sau patru idei bune la predica de duminică dimineața. Apoi, mai primesc câteva idei la ora de studiu biblic, pe un subiect diferit de cel al predicii. Participând la programul de duminică seara, la cel de peste săptămână, la grupul mic sau la alte părtașii vor auzi sau vor studia mai multe idei, pe subiecte diferite. Câte idei va auzi un membru obișnuit într-o lună? Cel puțin câteva zeci.

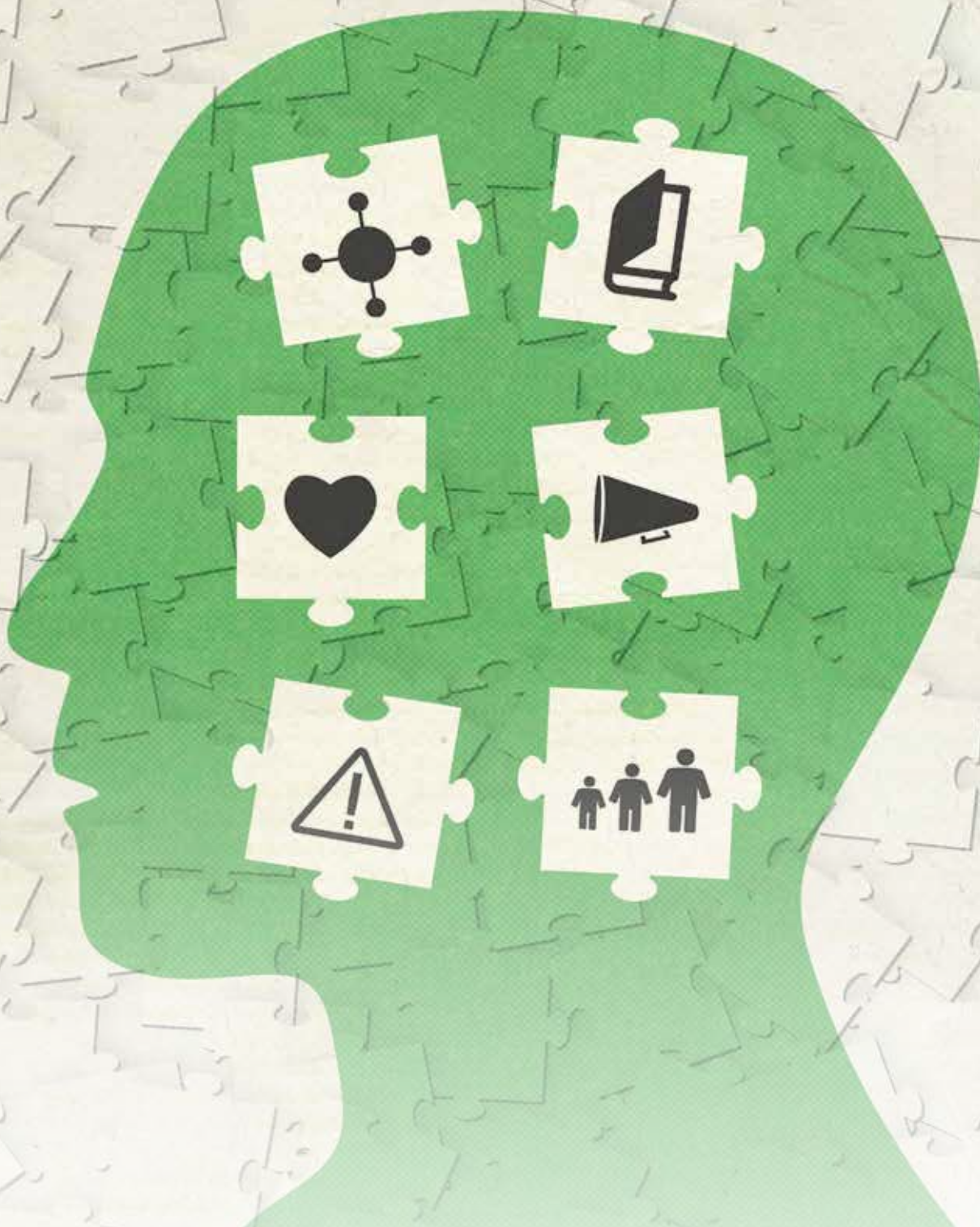
Câte dintre aceste idei aplică un credincios obișnuit? În cazul celor mai mulți, în realitate, niciuna. Asaltați de numeroase subiecte și idei, membrii nu pot nici măcar să-și aducă aminte majoritatea subiectelor pe care le aud, cu atât mai puțin să le aplice la viețile lor. Dacă ar investiga pastorii câte idei principale își *aduc aminte* membrii din predicile din luna anterioară și câte au început să le *implementeze* în viețile lor, ar descoperi că aceștia au reținut foarte puține și au aplicat și mai puține.

Unele biserici au învățat să coordoneze temele diferitor oportunități de învățare din timpul săptămânii cu mesaje de duminică dimineața. În timpul acestor întâlniri mai restrânse, liderii dezvoltă mai mult subiectul, membrii îl discută, fac aplicații practice și dau socoteală unii altora cu privire la aplicarea lui în viață. Aceasta le permite membrilor să se concentreze asupra unui mesaj principal în fiecare săptămână. În plus, dacă biserica dezvoltă un subiect pe mai multe săptămâni, membrii vor avea și mai mult timp să consolideze și să aplice adevărul în viețile lor. Nu toate subiectele necesită mult timp. Pentru a avea o diversitate, unele subiecte pot fi și ar trebui să fie abordate într-o singură predică.

Sunt puține acele biserici care au făcut și mai mulți pași în adaptarea temelor la diferite grupe de vârstă, când lucrul acesta este posibil. Având o temă comună, acestea oferă întrebări de discuții și activități pentru timpul familiei, potrivite pentru copii, tineri dar și pentru adulți. Acest lucru are avantajul de a încuraja tranziția învățării și creșterii spirituale dintr-un proces orientat cu precădere spre biserică pe unul orientat spre familie.

¹ The Barna Update, 9 august, 2005. Accesat pe 2 aprilie 2012.

² Lori Carrell, „Predici destinate să reușescă”, în revista Rev!, mai/iunie 2007, p. 71.

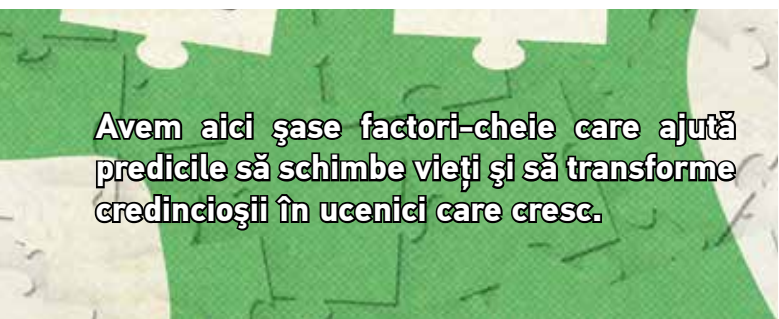
INSPIRAȚI DRAGOSTE PENTRU DUMNEZEU ȘI CUVÂNTUL LUI

Responsabilitățile, stresul și faptul că suntem atât de ocupați conspiră împotriva vitalității noastre spirituale și ne împiedică să creștem. Avem nevoie de o motivație continuă, pentru a persevera în căutarea noastră de a-L urma pe Cristos și a deveni mai asemenea Lui. Predicatorii pot apela, în mod valid, la datoria creștină ca motivație a ascultării de Dumnezeu. Cu toate acestea, simpla datorie creștină ne va motiva să facem cât mai puțin posibil, adesea lipsiți de bucurie. Aduceți-vă aminte de fratele mai mare din pilda fiului risipitor.

Dincolo de datorie, viziunea noastră despre Dumnezeu determină capacitatea noastră de a-L iubi și dorința de a-L sluji și a crește în relație cu El. Prin predicare, credincioșii trebuie să vadă sfințenia, măreția, frumusețea și dragostea lui Dumnezeu și să-i aprecieze bunătatea, credințioșia și iertarea. Viziunea unui Dumnezeu bun și iubitor este fundamentală în ucenicie, un Dumnezeu care este pentru noi, nu împotriva noastră. Autorul Richard Foster a făcut următoarea observație înțeleaptă: „Viața creștină nu vine prin scrâșnirea dinților, ci prin iubirea de Dumnezeu.”³

³ Richard Foster, *Streams of Living Water* (Harper, San Francisco, 1998), p. 51.

Ca predicatori, viața noastră trebuie să corespundă cuvintelor noastre. Dacă viața noastră este caracterizată de o dragoste crescândă pentru Dumnezeu și de o plăcere în El, vom radia o autenticitate care-i va inspira și pe alții. Altfel, comunicarea unor adevăruri despre Dumnezeu nu va

Avem aici șase factori-cheie care ajută predicile să schimbe vieți și să transforme credincioșii în ucenici care cresc.

fi altceva decât un simplu transfer de informații, fără viață spirituală. Membrii noștri vor simți repede dacă vorbim dintr-o experiență spirituală proaspătă sau dintr-o simplă emoție umană. Ca predicatori, trebuie să ne întrebăm deseori: „Cultivăm noi o dragoste pentru Dumnezeu care este mereu vie în inimile noastre?”

Predicatorii trebuie să inspire o apreciere pentru Cuvântul lui Dumnezeu, căci ucenicia cere ascultare de El. Când vedem importanța Cuvântului pentru prosperitatea umană, în contrast cu modul în care păcatul ne slăbește, ne rănește și ne distruge viețile, vom avea o motivație susținută de a-L urma.

Pe uscătorul meu de păr este lipită o etichetă care îmi spune ce să fac și ce să nu fac cu el:

1. Scoateți-l întotdeauna din priză după folosire.
2. Nu-l așezați și nu-l depozitați în locuri din care ar putea să cadă în chiuvetă, closet sau vană.
3. Nu-l folosiți în timp ce vă îmbăiați.
4. Nu băgați uscătorul de păr în apă.
5. Dacă se întâmplă să cadă în apă, scoateți-l imediat din priză; nu încercați să-l scoateți din apă.

Ce-ar fi dacă mi-aș zice: *De ce să permit producătorului să-mi spună cum pot și cum nu pot să-mi folosesc uscătorul de păr? La urma urmei, am dat destui bani pe el așa că este al meu. O să-l folosesc cum vreau.* V-ați mira de prostia mea. Producătorul pune etichete pe uscătorul de păr nu doar pentru că așa îi cere guvernul, ci pentru că recunoaște pericolul de accidente sau chiar pericolul de moarte dacă obiectul este întrebuințat greșit.

Credincioșii se pot simți uneori iritați de legile lui Dumnezeu, pentru că: 1) Multe sunt greu de urmat. 2) Altele par a ne limita viețile. 3) Unele sunt atât de contrare percepțiilor și practicilor societății încât punem la îndoială validitatea lor. 4) Altele necesită curaj, asumarea unor riscuri și sacrificiu. Pentru a-și păstra motivația de a asculta, credincioșii trebuie să recunoască faptul că standardele lui Dumnezeu, acelea sunt de dorit. Trebuie să înțelegem că Dumnezeu ne dă legile Lui pentru că știe că sunt bune pentru noi.

Ani la rând am adus aminte congregației mele că legile lui Dumnezeu sunt *descrieri ale realității*. Dumnezeu a spus lui Israel: „Să păzești poruncile Domnului și legile Lui pe care ți le dau astăzi, *ca să fii fericit*” (Deuteronom 10:13; sublinierile aparțin autorului. Vedeți și 4:40; 5:29, 33; 6:3, 24). Ascultarea de poruncile lui Dumnezeu ne păzește și ne ajută să propășim. A ignora legile lui Dumnezeu înseamnă a ignora realitatea. Mai devreme sau mai târziu, trăirea în irealitate va duce la o trăire distorsionată, ne va răni pe noi înșine și pe alții, ducând în cele din urmă la distrugere.

LUAȚI ÎN DISCUȚIE DUMNEZEII FALȘI ȘI CREDINȚELE GREȘITE

Lumea caută să ne seducă folosind scopuri atractive și urgente, pentru a ne distrage atenția și energia de la scopurile spirituale. Acestea devin adesea niște dumnezei falși în viețile noastre. Din vremurile biblice și până astăzi, natura acestor seducții nu s-a schimbat. Isus a identificat trei categorii majore: „Și-l lasă să fie înăbușit de *grijile, bogățiile și plăcerile* vieții acesteia, și n-aduc rod care să ajungă la coacere” (Luca 8:14, sublinierile aparțin autorului). Grijile nu se referă la preocupările pentru nevoile zilnice, ci se referă la obiective, cum ar fi siguranța, aprobarea, succesul, puterea, influența și împlinirea. Dacă Dumnezeu ne binecuvântează cu aceste lucruri, ar trebui să le primim recunoscători și să le folosim pentru îndeplinirea scopurilor Lui. Dacă acordăm prioritate urmării acestora, ele ne vor fura timpul și energia de care avem nevoie pentru creșterea noastră spirituală.

Predicatorii trebuie să identifice seducțiile care îi tentează cel mai mult pe membrii lor și să provoace capacitatea acestor dumnezei falși de a aduce ceva mai mult decât o împlinire parțială și temporară. Trebuie să le oferim credincioșilor viziunea unui Dumnezeu care ne dă ceea ce avem cu adevărat nevoie și o viziune despre noi înșine ca ființe create după chipul lui Dumnezeu, pentru a avea o relație cu El. Despărțiți de El nu vom putea găsi niciodată o satisfacție deplină și de durată.

În fiecare cultură există, alături de seducții, o sumedenie de *credințe greșite*. Adesea nesesizabile, asemenea rachetelor de joasă altitudine, credințele greșite ne străpung defensiva și ne slăbesc credința afectându-ne perspectiva asupra lumii, pasiunile și valorile. Să luăm câteva exemple de concepții greșite care proliferază în societatea noastră:

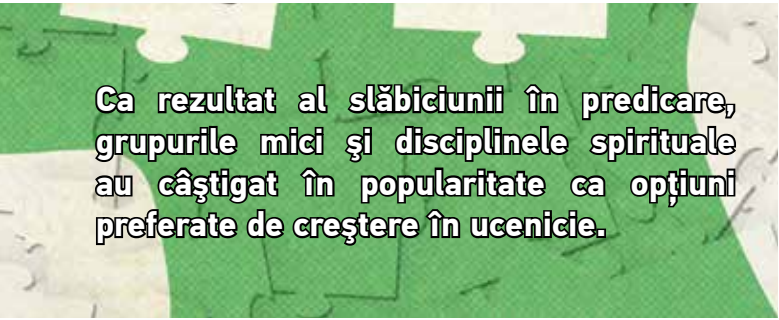
- Preocuparea noastră principală în viață este să avem grijă de noi și de familiile noastre.
- Dumnezeu există ca să se ocupe de nevoile noastre când resursele noastre se dovedesc insuficiente.
- Împlinirea personală este scopul suprem al vieții.
- Valoarea noastră este determinată de realizări, bunuri și înfățișare.
- Multe învățături biblice sunt învechite și irelevante pentru zilele noastre.
- Sexul este o pornire normală pe care oamenii necăsătoriți, cât și cei căsătoriți, ar trebui să și-o satisfacă.

Asemenea buruienilor, concepțiile greșite continuă să apară și să se înmulțească. Predicatorii trebuie să dea

în vileag erorile din spatele concepțiilor culturale actuale greșite, altfel acestea vor slăbi dedicarea, viața și creșterea spirituală a credincioșilor. Înfruntându-le, putem reduce sau slăbi impactul acestora. Plivitul face loc creșterii roadelor spirituale.

FOLOSIȚI PUTEREA MĂRTURIEI PERSONALE

Isus a folosit adesea pildele, o formă a povestirii. Atât Vechiul cât și Noul Testament abundă în narațiuni.

Ca rezultat al slăbiciunii în predicare, grupurile mici și disciplinele spirituale au câștigat în popularitate ca opțiuni preferate de creștere în ucenicie.

Predicatorii trebuie să folosească povestirile în comunicarea adevărului. Acesta ne oferă o mulțime de beneficii, cum ar fi:

- Oamenii țin minte mai ușor întâmplările decât afirmațiile unor adevăruri abstracte. Când oamenii derulează povestirile în gând, își aduc aminte de adevărurile pe care le-am comunicat, adevăruri întipărite astfel în mintea lor.
- Povestirile se adresează inimii și imaginației, nu doar gândirii. Astfel, povestirile lasă o urmă mai adâncă și trainică.

Experiențele noastre personale pot avea asupra altora un impact mai mare decât ilustrațiile despre alții. Când se poate, trebuie să împărtășim din frământările noastre. Acest lucru are efecte multiple. În primul rând, oamenii apreciază când vorbim din experiență, nu doar din teorie. În al doilea rând, ei se identifică cu noi, căci și ei au slăbiciuni. În al treilea rând, vulnerabilitatea noastră îi încurajează să-și analizeze sincer viețile. În al patrulea rând, raportându-se la eșecurile noastre, se pot identifica și cu succesele noastre. Ei capătă speranță pentru luptele lor: „Și el este om. S-a luptat și el cu lucrurile prin care trec eu acum. Cu ajutorul lui Dumnezeu, și-a depășit problema. Aceasta îmi dă credința că și eu voi reuși.”

ADRESAȚI-VĂ TUTUROR ASPECTELOR VIEȚII

În octombrie 2010, la Conferința Lausanne care a avut loc în Cape Town, Africa de Sud, 4000 de delegați evanghelicici din lumea întreagă au mărturisit public lipsa unei abordări holistice a uceniciei în biserică: „N-am reușit să supunem domniei lui Cristos toate aspectele vieții.”⁴ Predicarea se concentrează de obicei pe viața spirituală, esența vieții creștine. Auzim chemarea de a-L iubi pe Dumnezeu și a ne închina Lui, de a ne încrede în El, a-L asculta și sluji. Primirea Duhului ne dă puterea să participăm la misiunea Lui în lume și să devenim asemenea chipului lui Cristos. Toate acestea

⁴ Angajamentul de la Cape Town: Lausanne 2010. Accesat pe 2 aprilie 2012.

sunt bune. Totuși, chiar dacă viața spirituală este prioritară, nu putem ignora celelalte domenii ale vieții, care trebuie și ele să ajungă sub domnia lui Isus.

Predicarea uceniciei trebuie să includă toate domeniile vieții cotidiene, înțelegerea, atitudinile și comportamentele noastre față de carieră, muncă, succes, bani, avere, timp liber și mass-media. Trebuie să predicăm și despre relații, în special despre domeniile neglijate ale vieții romantice și ale sexualității, pe care cultura noastră le distorsionează grav, provocând multă durere și întristare.

Predicatorii trebuie să se ocupe și de responsabilitățile credinciosului în lume. Nu este vorba doar despre evanghelizare și misiune, oricât de importante ar fi acestea. Potrivit Cuvântului lui Dumnezeu, creștinii trebuie să se implice și în nevoile concrete ale oamenilor în ce privește hrana zilnică și dreptatea socială.

OCUPAȚI-VĂ DE PROBLEMELE ȘI DE MATURIZAREA PERSONALĂ

Maturizarea personală se împletește strâns cu creșterea spirituală. Nu putem deveni maturi spirituali fără a deveni maturi din punct de vedere personal. Am cunoscut credincioși cu un mare zel pentru Dumnezeu, dar care păreau să nu aibă prea mare influență spirituală în viețile altora. De ce? Slăbiciunile lor în relații sau imaturitatea lor emoțională au neutralizat sau au limitat eficacitatea influenței, a lucrării și a mărturiei lor. Maturizarea spirituală implică o creștere și o conștientizare emoțională, înțelegerea influențelor trecute și prezente din viețile noastre, vindecare lăuntrică, o dezvoltare mentală și morală, precum și relații și funcții sănătoase. Resursele spirituale pot ajuta procesul de maturizare personală, care la rândul său încurajează creșterea spirituală.

Majoritatea predicatorilor sunt deficitari în acest domeniu, din moment ce literatura despre ucenicie nu-l prea menționează, iar pregătirea lor pentru lucrare nu-l include, de obicei. Trebuie să căutăm a crește în mod intenționat în acest domeniu. Trebuie să împărtășim în cadrul predicilor noastre modul în care ne-am luptat și am învățat să învingem problemele personale negative, cu ajutorul Duhului lui Dumnezeu.

De exemplu, chiar dacă pasiunea pentru lucrare este bună, am avut nevoie de ani de zile ca să-mi dau seama că parte din dependența mea de muncă se datora unor motive nesănătoase. Chiar dacă aveam nevoie de somn, îmi ziceam că mă descurc cu 6 ore, ceea ce-mi oferea mai mult timp pentru lucrare. *Depinde de mine, credeam eu, să răspund nevoilor bisericii, în timp ce încerc să fac tot posibilul pentru a comunica Evanghelia unei lumi pierdute.*

Drept urmare, mă simțeam adesea apatic și moleșit în timpul zilei. Privind în urmă, cred că aș fi putut face mai multe dacă m-aș fi odihnit suficient. Într-o zi am adormit la volan și m-am izbit de un pom, făcându-mi țandări mașina. Nici măcar lucrul acesta nu mi-a schimbat stilul de viață extenuant. Cu toate că motivele mele conștiente păreau nobile, forța care mă mâna venea dintr-o stimă de sine scăzută. Mă luptam să am succes în lucrare pentru a-mi demonstra că aveam valoare ca om. Din fericire, am

experimentat în cele din urmă (nu doar am înțeles în mod intelectual) că realitatea valorii mele nu vine din ceea ce fac, ci din dragostea lui Dumnezeu pentru mine.

Alte probleme personale care pot zădărnici creșterea spirituală sunt: o durere emoțională nevindecată, evitarea adevărului despre slăbiciunile noastre, lipsa unei conștientizări a emoțiilor noastre și a cauzelor acestora, perfecționismul, co-dependența și un sentiment că am avea anumite drepturi. Dacă oricare dintre aceste probleme ne influențează viața, ea îl împiedică pe Isus să fie pe deplin Domn. Predicarea uceniciei poate expune aceste probleme, pentru ca cei credincioși să poată căuta un sfat spiritual, pentru a se sprijini unii pe alții și pentru ca puterea Duhului să îndepărteze aceste obstacole din calea uceniciei.

Când veți aplica aceste șase chei ale predicării uceniciei, căutați ajutorul Duhului lui Dumnezeu pentru voi și pentru adunarea voastră. Atunci, nu doar că adunarea nu va uita predica pe care ați ținut-o, dar predicarea voastră va putea schimba vieți, formând ucenici pentru Isus.

STEPHEN LIM, D.Min., decan academic și profesor de leadership și lucrare pastorală la Seminarul Teologic Assemblies of God din Springfield, Missouri.

3 moduri de a susține predicarea uceniciei

Există trei direcții care contribuie în mod consistent la procesul uceniciei și al formării spirituale. Potrivit modului în care este practicat astăzi, prima este de prea multe ori inefficientă. A doua și a treia trebuie folosite mai des.

Grupurile mici

Noul Testament ilustrează nevoia unei comunități spirituale autentice pentru creșterea în ucenicie. Deoarece bisericile au realizat tot mai mult faptul că relațiile de calitate apar cu precădere în grupuri mici, acestea au proliferat. Totuși, Barna concluzionează că majoritatea acestor grupuri nu sunt eficiente în facerea de ucenici.¹ Unul dintre motive este faptul că acestea se concentrează în mod principal asupra învățării cognitive, care poate fi realizată cel mai bine cu ajutorul unor învățători calificați. Acest accent pus greșit reduce timpul disponibil pentru cele patru valori ale grupului mic în promovarea creșterii: participarea activă, împărtășirea personală, aplicații personale și o răspundere reciprocă.

¹ George Barna, *Growing True Disciples [Formarea de ucenici adevărați]* (Colorado Springs: Waterbrook Press, 2001), p. 92, 94.

Disciplinele spirituale

Disciplinele spirituale se potrivesc cu îndemnul pe care Pavel i-l dă lui Timotei: „Caută să fi evlavios” (1 Timotei 4:7). Discipline precum închinarea, rugăciunea, lucrarea de slujire și mărturia sunt atât un scop în sine cât și mijloace de a cultiva creșterea. Altele, cum ar fi liniștea, solitudinea, studiul, postul, simplitatea și mărturisirea, ajută la îndepărtarea acelor aspecte ale vieții care ne distrag atenția. Ele ne eliberează mintea și duhul pentru a ne putea concentra asupra experimentării prezenței lui Dumnezeu și a primirii învățaturii și călăuzirii Lui. Drept urmare, El ne poate împuternici să ne împlinim misiunea și să devenim mai asemenea lui Isus.

Răspunzând circumstanțelor vieții

Chiar dacă apreciez și folosesc mijloacele tradiționale de creștere, sunt conștient că am crescut într-o mare măsură și prin circumstanțele neplanificate, și adesea nedorite, ale vieții. Când răspundem corect la situațiile care apar în viețile noastre, acestea vor produce o creștere spirituală. Pe de altă parte, răspunsurile greșite o vor împiedica. Chiar dacă nu Dumnezeu este cel care declanșează aceste circumstanțe, El le folosește de obicei spre maturizarea noastră, în măsura în care colaborăm cu El. Acestea pot fi: decizii zilnice de a asculta, alegeri dificile în viață, încercări, un sentiment de vinovăție, sentimente negative. Pe lângă răspunsurile specifice, putem avea siguranța că Dumnezeu „lucrează spre bine” (Romani 8:28) în aceste circumstanțe.

— **STEPHEN LIM**

ÎNTÂLNIRI DIVINE

de Marcia Lednicky

Era o zi frumoasă. O zi obișnuită. Am intrat într-o clădire de birouri, unde aveam o programare, și am fost invitați într-o sală pentru a discuta cu o femeie pe care nu o mai văzusem niciodată. Așa a început o relație. Din acea zi, ne-am întâlnit cu acea femeie de mai multe ori, în probleme de afaceri. La recepție, întotdeauna întrebam de ea. La un moment dat, i-am dat o carte scrisă de soțul meu. Întotdeauna discutam cu ea despre călătoriile noastre peste hotare și despre scopul lor, care bineînțeles că era acela de a vorbi despre Isus. Multele situații în care am experimentat protecția divină ne-au oferit încă o ușă pentru a vorbi despre relația noastră apropiată cu Domnul. Din când în când îi aduceam câte un cadou din călătoriile noastre. Cu alte cuvinte, fiecare ocazie de a petrece timp împreună era o „întâlnire” specială în care căutam să-i arătăm că ne pasă de ea ca persoană și nu doar ca o simplă cunoștință. De fiecare dată, fie că e vorba de prieteni vechi sau de noi cunoștințe, este important să căutăm a fi buni reprezentanți ai lui Isus. Ce privilegiu avem de a arăta dragostea și harul Său!

Dați-mi voie să trec acum de la acea întâlnire ce a avut loc în urmă cu câțiva ani la una care s-a petrecut acum câteva zile. Tocmai venisem dintr-o călătorie peste hotare de șase săptămâni și eram, bineînțeles, foarte obosiți și afectați de schimbarea fusului orar. A doua zi, am simțit îndemnul de a o suna pe această doamnă. Cred că înțelegeți că nu suntem rude, nici măcar nu este membră în biserica noastră. Am sunat-o, așadar, ca s-o întreb ce mai face. În câteva minute mi-a povestit că firma la care lucra fusese vândută și tot personalul din acel birou își pierduse slujba. Mi-am exprimat sincera părere de rău. După ce-am verificat programul cu soțul meu, am sunat-o din nou s-o întreb dacă putem lua prânzul împreună în ziua următoare. Cu toate că locuim la 70 de km de orașul ei, chiar dacă eram obosiți, afectați de schimbarea de fus orar și de faptul că aveam multe treburi acasă, am făcut acea călătorie și am scos-o la prânz. Era ceea ce Duhul vorbise inimii mele să facem. N-au trecut cinci

minute și a început, foarte emoționată, să ne împărtășească povestea ei. Tocmai își pierduse locul de muncă. Cu trei zile în urmă soțul ei îi spusese că vrea să divorțeze. Ne-a spus că soțul ei este alcoolic, iar ea se recupera după ce fusese la rândul ei alcoolică. În afara fiicei lor de 16 ani nu mai avea pe nimeni. Am petrecut o bună parte a acelei după-amieze ascultând-o, arătându-i dragoste și înțelegere și rugându-ne împreună cu ea. Am păstrat legătura cu ea din acea zi și am încercat s-o asigurăm de dragostea și grija lui Dumnezeu pentru ea, chiar și într-o situație atât de dificilă.

Ceea ce începuse ca o zi obișnuită cu câteva luni în urmă, zi în care ne-am întâlnit cu această doamnă pe care n-o mai văzusem niciodată, s-a transformat într-o ocazie deosebită de a conduce și îndemna această femeie aflată acum în dificultate să-L urmeze cu adevărat pe Isus. Am asigurat-o de nenumărate ori că îi pomenim numele în rugăciune în fiecare zi. Rugăciunea noastră fierbinte pentru ea este ca Dumnezeu să i se descopere. Inimile noastre trebuie să fie sensibile la călăuzirea Lui. Întorși după o altă călătorie internațională mai lungă am primit un mesaj de la ea întrebându-ne dacă ne-am întors în S.U.A. Dintr-o femeie care fusese privată de dragoste și care se simțea singură, își arăta acum dragostea față de noi. Apropos, urmează să ne întâlnim cu ea în câteva zile. Dumnezeu a văzut o femeie disperată care avea nevoie de mila și dragostea Lui, așa că ne-a trimis să-i împărtășim speranța care se găsește în mesajul Evangheliei. Ce bucurie și ce privilegiu să știm că Cel Atotputernic lucrează prin noi!

Gândiți-vă la aceasta. Cu cine vă va pune Dumnezeu în contact astăzi în timp ce vă ocupați de lucrurile de viață obișnuite? Dacă sunteți deschise la lucrarea Duhului, este foarte probabil ca într-o zi să vă dați seama că ați avut o „întâlnire divină”. Durerile și provocările oamenilor pe care-i întâlnim atât ocazional cât și profesional sunt ascunse adânc în sufletul lor. Cunoaștem însă un Mântuitor iubitor căruia îi pasă de fiecare persoană și vrea ca nimeni să nu piară.

ÎNTĂLNIRI NEPLANIFICATE

Scripturile ne spun că pe când era pe pământ, Isus a avut astfel de întâlniri. În capitolul 8 din Ioan (versetele 3–11), apostolul vorbește despre o femeie care fusese prinsă în timpul adulterului și era acum adusă la Isus de către liderii religioși iudei. Oamenii aceștia voiau s-o omoare cu pietre. Isus i-a privit și a spus: „Cine dintre voi este fără păcat, să arunce cel dintâi cu piatra în ea” (Ioan 8:7). Au plecat unul câte unul. A privit spre femeie și a întrebat-o: *Femeie, unde sunt acuzatorii tăi?* Ea a răspuns că nu mai era nimeni, la care Isus i-a zis: „Nici Eu nu te osândesc. Du-te, și să nu mai păcătuiești” (Ioan 8:11). Găsim două lecții importante în acest pasaj: (1) Isus i-a iertat păcatul, și (2) a îndemnat-o să meargă și să nu mai păcătuiască. Era o întâlnire neplanificată și totuși o „întâlnire divină”. Nu este lucrul acesta adevărat și astăzi în cazul nostru? Desigur! Am putea fi la piață sau așteptând împreună cu alte mame să ne ajungă copiii de la școală. Da, se poate întâmpla chiar în biserică, atunci când cineva frânt vine să caute un loc unde se găsește iertare și pace.

ÎNTĂLNIRI INTENȚIONATE

Într-un alt pasaj din Evanghelia după Ioan, în capitolul 4, avem o întâlnire care pare a fi fost planificată. Isus Se întorcea din Iudeea (dinspre sud) pentru a merge în Galileea (în nord). El a ales să treacă prin Samaria (Ioan 4:4), chiar dacă iudeii și samaritenii, care erau un amestec de iudei cu alte neamuri, aveau o relație ostilă. În mod obișnuit, pentru a evita să treacă prin Samaria, iudeii parcurgeau o distanță mai lungă. El însă era hotărât să aducă într-o relație personală cu Tatăl ceresc oameni din orice medii sociale, de orice rasă și cultură. Binecunoscuta povestire despre „Femeia de la fântână” (Ioan 4:4–42) ne oferă multe principii minunate pentru împărtășirea mesajului lui Cristos. (1) Isus a început cu ceva care nu prezenta o „amenințare”. Pur și simplu, i-a cerut apă. (2) El nu a discutat aspecte religioase cu ea. Isus a continuat să-i arate drumul spre Tatăl ceresc. (3) El a menționat păcatul din viața ei. Totuși, această abordare era caracterizată de milă, astfel încât femeia a recunoscut imediat că El este un profet. Schimbarea ei a fost cât se poate de evidentă. Ea a alergat înapoi în cetate și a devenit un „evangelist” încurajându-i pe toți locuitorii cetății să vină să-L asculte pe acest om neobișnuit.

Ca urmași ai Lui, depuneți un efort intenționat de a ajunge la mulți oameni și de a le oferi apa vie, ca să nu le mai fie sete niciodată (Ioan 4:13). Întâlnirile divine nu trebuie să fie neplanificate sau neașteptate. Puneți-vă în mod intenționat în situații în care să puteți mărturisi, atât prin viață cât și prin cuvinte, sub ungera Duhului.

ÎNTĂLNIRI INIȚIATE DE DUHUL SFÂNT

Există momente speciale când Duhul Sfânt ne vorbește direct și concret. Un astfel de caz este consemnat în capitolul 8 din cartea Faptele Apostolilor. Unul dintre primii diaconi, Filip, se afla în mijlocul unei treziri care a cuprins întreaga cetate a Samariei (Fapte 8:5–25). Cu toate acestea, chiar dacă era în mijlocul unei cercetări speciale a Duhului, Scriptura ne spune că Filip a fost călăuzit în mod divin de Duhul: „«Scoală-te și du-te spre miazăzi, pe drumul care coboară

spre Ierusalim la Gaza, și care este pustiu.» Filip s-a sculat și a plecat. Și iată că un etiopian, un famen cu mare putere la împărăteasa Candace a Etiopienilor...” (Fapte 8:26, 27). Acest oficial de rang înalt venise la Ierusalim să se închine. În drum spre casă, ședea în carul său și citea din cartea lui Isaia, din Vechiul Testament. Duhul i-a spus lui Filip „du-te și ajunge carul acesta”. Filip l-a întrebat dacă înțelege ce citește, iar omul i-a răspuns: „Cum aş putea să înțeleg, dacă nu mă va călăuzi cineva? Rogu-te, despre cine vorbește proorocul astfel? Despre sine sau despre vreun altul?” (Fapte 8:29–35). Atunci Filip a început chiar de la pasajul acela și i-a spus acestui om de stat vestea bună despre Isus. Gândiți-vă ce influență avea acest om în Etiopia. S-ar putea să pară ciudat că Duhul i-a spus lui Filip să lase în așteptare o mare trezire, însă acest om avea să ducă Evanghelia la o altă națiune. Dumnezeu vrea ca toți oamenii să-L găsească pe Fiul Lui și să cunoască bucuria mântuirii!

Vor exista momente când veți ști fără urmă de îndoială că ați fost călăuzite de Duhul Sfânt. Când am mers la Central Bible College pentru a ocupa poziția de președinte, lăsam în urmă păstorirea unei biserici minunate. Dintr-odată nu mai știam care este locul meu și care avea să fie responsabilitatea mea. Cum am mai spus-o de multe ori, îmi place că sunt soție de păstor. Toate responsabilitățile mele prețioase ca soție de păstor au dispărut odată cu începerea acestei noi lucrări. Numi pierdusem însă inima de păstor. Astfel că am început să merg în fiecare dimineață la capela universității și să-I cer lui Dumnezeu să mă călăuzească spre acel student sau spre acea persoană care avea nevoie de mine sau care avea pur și simplu nevoie de un cuvânt de încurajare. Au fost multe momente când am știut că eram călăuzită de Duhul Sfânt spre o anumită persoană, la un moment dat, cu un scop precis. Dragi surori implicate în slujire, când Dumnezeu vă vede inima tânjind să-I slujiți, vă va oferi nenumărate ocazii. Acestea pot fi *neplanificate, intenționate* sau *inițiate* de Duhul, important este că Dumnezeu vă cunoaște inima dispusă să slujească. Avem în jurul nostru o lume plină de oameni care tânjesc să găsească eliberare și pace în circumstanțele dureroase prin care trec. El vă va folosi să împărtășiți dragostea lui Isus.

În urmă cu câteva zile, am simțit îndemnul să sun pe cineva care locuiește într-un alt stat, nu foarte aproape de noi. De fapt, ei locuiesc la câteva sute de kilometri distanță. Am lăsat deoparte ceea ce făceam în acel moment și am format numărul. Soțul a spus: „Ambulanța vine după soția mea. Nu știm care este problema.” L-am asigurat de rugăciunile noastre imediate. Acest cuplu era fără îndoială una dintre acele „întâlniri divine”. Acest cuplu n-avea o relație cu Isus. Acum, în ciuda unei astfel de relații la distanță, mesajele pe care le primim de la ei sunt semnate, „Mântuitorul nostru iubit, Isus Cristos”. Apropo, ea se reface fizic pe zi ce trece. Dumnezeu este atât de credincios!

Rugăciunea mea a fost deseori: „Doamne, dă-mi inima Ta de dragoste. Ajută-mă, prin Duhul Tău, să privesc dincolo de zâmbete, de conversațiile ocazionale, să fiu sensibilă la o inimă care suferă.” Cu toții avem nevoie la un moment dat de un cuvânt de încurajare. Fiți o încurajatoare! Faceți oamenii să se simtă mai bine avându-vă prin preajmă! Proverbe

16:23–24 spune: „Cuvintele prietenoase sunt ca un fagur de miere, dulci pentru suflet și sănătoase pentru oase.”

Aceste relații personale, dezvoltarea încrederii și respectului, sunt cele care vor determina în cele din urmă pe cineva să vi se destăinuie. O cheie importantă în evanghelizare și ucenicie este formarea unor relații trainice. Oamenii vor observa modul în care priviți viața, cu toate presiunile și greutățile ei. Nu întotdeauna cuvintele pe care le spun, ci viața mea în acțiune este ceea ce contează. În acel moment, Duhul vă va îndrepta spre o inimă deschisă, gata să vă asculte și să vă primească. Acea „întâlnire divină” s-ar putea să nu fie chiar o întâlnire, ci s-ar putea să fie cineva care m-a văzut trecând printr-o situație dificilă și a văzut modul în care m-a ajutat Dumnezeu să fac față acelei situații. Fără ca eu să știu, este posibil ca acea persoană să treacă printr-o situație similară, iar Dumnezeu să-mi îngăduie să fiu într-un anumit loc la un moment dat, pentru a avea o influență în viața acelei persoane.

Ca fiică a lui Cristos, îmi doresc să fiu mereu conștientă de ocaziile care se ivesc pentru a împărtăși dragostea Lui. La urma urmei, nu vorbim cu toții despre lucrurile pe care le iubim cu adevărat? De aceea nu ne este greu să împărtășim ce înseamnă Cristos pentru noi. Mă aflu într-un magazin în urmă cu câteva săptămâni când o doamnă mi-a spus: „Întotdeauna zâmbiți și sunteți fericiți. Mă bucur când vă văd intrând în magazin.” Am privit-o cu un zâmbet larg și cu ochii plini de dragoste și i-am spus: „Știți de ce?” Am arătat spre inima mea și am spus: „Pentru că Isus trăiește în inima mea!” Sunt atât de mulțumitoare pentru fiecare ocazie în care Dumnezeu mă ajută să împărtășesc o bună mărturie a relației mele cu El, atât prin cuvintele cât și prin faptele mele. Trebuie să mărturisesc că nu-mi este întotdeauna ușor. Sunt zile când nu ne simțim atât de optimiste precum ne-am dori. Sunt convinsă că noi, copiii Dumnezeului Atotputernic, ar trebui

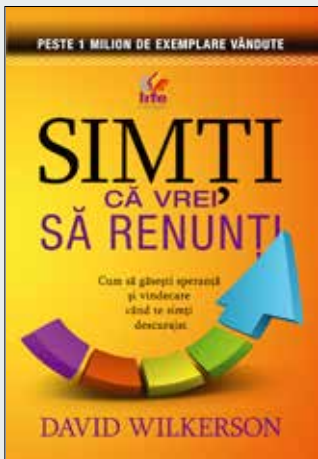
să fim cei mai fericiți oameni din lume. În astfel de zile îmi număr binecuvântările, Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru mântuirea mea și pentru faptul că știu că El este în controlul vieții mele. El mă iubește mai mult decât îmi pot eu imagina. El cunoaște această zi din viața mea și nu este niciodată o „surpriză” pentru El. Nu e minunat să trăim pentru Isus?

Surorilor, ca niște copii devotați ai lui Dumnezeu, avem atâtea lucruri de oferit. Avem dragostea lui Dumnezeu. Avem Cuvântul Lui care nu se schimbă niciodată. Avem Duhul Lui cel Sfânt care locuiește în inima noastră. Nu contează că suntem acasă, alături de soțul și copiii noștri, sau că suntem împreună cu vecinii care văd felul în care trăim. Poate este vorba despre biserica pe care o păstoriți. Poate că Dumnezeu vă oferă o ocazie unică să mărturisiți despre El la piață. Am auzit în urmă cu mai mulți ani o întâmplare despre un domn care a dus un tânăr cu el la piață ca să mărturisească despre Isus. Când au terminat de făcut cumpărăturile, tânărul l-a întrebat: „Și acum, unde mergem ca să mărturisim?” Bărbatul mai în vârstă i-a răspuns: „Am mărturisit deja pretutindeni pe unde am fost.”

Provocarea mea pentru voi este să fiți martori oriunde mergeți. Este o nouă zi pe care Domnul v-a dat-o. Fiți ucenici al lui Isus și mergeți ca să „faceți ucenici”. Bindecuvântările Domnului să vă însoțească, inimile să vă fie încurajate și dragostea Lui să abunde în inima voastră!

MARCIA LEDNICKY vorbește adeseori la conferințe și seminarii pentru femei. Ea are abilitatea unică de a raporta provocările vieții de zi cu zi la adevărul biblic. Lucrarea sa este consolidată de talentul ei oratoric remarcabil de a comunica dragostea lui Cristos.

SIMTI CA VREI SA RENUNTI

» DAVID WILKERSON

În calitate de fondator al World Challenge, Inc., David Wilkerson a lucrat cu tot felul de oameni tulburați. În această carte încurajatoare, autorul examinează problema universală a descurajării și îți oferă o speranță reală pentru zilele, săptămânile, lunile și anii care îți stau în față.

Îți arată cum: să învingi ispita, să renunți la sentimentul de vinovăție, să ai încredere în Dumnezeu că te va scoate din furtună, să învingi păcatul, să aștepti răspunsul lui Dumnezeu la rugăciune, și multe altele

Numai Dumnezeu poate învinge suferința ta. Prin povestiri adevărate și emoționante și înțelepciunea care vine după o viață întreagă de slujire, Wilkerson te îndrumă cu blândețe spre punctul acela în care trebuie să Îi predai totul lui Dumnezeu și să crezi că El va înfăptui miracole în viața ta.

151p. • 14 x 20,5 cm • 21 lei

ASCULTAREA IMEDIATĂ

A close-up photograph of a human hand holding a human ear. The hand is positioned behind the ear, with the fingers gently cupping it. The ear is the central focus, showing its natural color and texture. The background is a soft, out-of-focus light color.

AVENTURA DE A FI
ÎN ACELAȘI GÂND
CU DUMNEZEU

de ROD LOY

DESCOPERIȚI ACEL DOMENIU AL VIEȚII CARE VA FACE DIN VOI O PERSOANĂ MAI BUNĂ ȘI UN LIDER MAI BUN, ACCEPTÂND PROVOCAREA DE 90 DE ZILE A AUTORULUI DE A-L CUNOAȘTE PE DUMNEZEU MAI BINE CA ORICÂND.

Ocupați, oboșiți și nedumeriți. Aceasta este o descriere fidelă a multor oameni din cultura noastră, inclusiv creștini. Reacționând la presiunea exterioară cu care ne confruntăm în fiecare zi, încercăm doar ca să ținem pasul cu prioritățile noastre – și ca să fim sinceri, alegem numai lucruri greșite pe care le așezăm în vârful listei noastre. Suntem extrem de ocupați, toate lucrurile par la fel de urgente. La finalul zilei suntem epuizați și ne întrebăm dacă am făcut măcar ceva important.

Fiindcă suntem creștini, ne dorim ca atunci când vom sta înaintea lui Isus să-L auzim spunându-ne: „Bine, rob bun și credincios... intră în bucuria stăpânului tău” (Matei 25:21).

Mulți dintre noi avem un secret, o îndoială săcâitoare, ne întrebăm dacă alegerile noastre sunt pe placul Lui. Nu suntem siguri că viețile noastre au o influență.

Există o alternativă, un mod mai bun de a trăi, un mod mai bun de a ne relaționa la Dumnezeu și un mod mai bun de a ne asigura că viețile noastre contează. Acesta constă în asumarea imediată a unui angajament de a asculta de Dumnezeu, orice ne-ar cere să facem. Totul se schimbă când răspundem cu credință la auzul vocii Lui. Suntem pe aceeași lungime de undă cu inima lui Dumnezeu, mai receptivi la oamenii din jurul nostru. Ocupăm un loc pe rândul din față pentru a putea privi cum face Dumnezeu lucruri incredibile în noi și prin noi. Astfel experimentăm acea viață din belșug pe care a promis-o Isus celor ce-L vor urma cu adevărat.

Când învățăm să profităm de orice moment, vom trăi cu un sentiment de anticipare. Fiecare moment, oricât de obișnuit ar fi, poate fi un „moment divin”, iar fiecare întâlnire cu o persoană, oricât de supărătoare ar fi, poate deveni o „întâlnire divină”. Prioritățile noastre se schimbă, în loc să căutăm să ducem la îndeplinire planurile noastre egoiste vom căuta să împlinim planurile Împărăției lui Dumnezeu.

UN AN, O VIAȚĂ

Cei ce mă cunosc spun că sunt o persoană disciplinată, orientată spre detalii. Cred că acesta este rezultatul naturii și al educației. Tatăl meu a lucrat ca programator și depanator pentru IBM. Am moștenit genele lui. L-am văzut cum a abordat diferitele obiective și probleme.

În urmă cu mulți ani mi-am făcut obiceiul de a-mi stabili la începutul fiecărui an obiective pentru șase domenii diferite din viață, nu doar câte un obiectiv, ci mai multe pentru fiecare dintre cele șase domenii. Apoi am conceput un plan detaliat de a le include în programul meu. Cu toate acestea, pe la a treia sau a patra lună, mulțimea și complexitatea acelor obiective s-au dovedit a fi copleșitoare, chiar și pentru cineva cu o fire disciplinată și concentrată. După mai mulți ani de frustrări, am decis să limitez acele obiective anuale la câte un singur obiectiv pentru fiecare din cele șase domenii. Chiar și aceasta s-a dovedit a fi prea mult, așa că mi-am redus

Angajamentul

de a-L auzi

și a-L asculta

imediat

mi-a revoluționat

modul de a aborda

fiecare zi.

efortul la un singur obiectiv asupra căruia aveam să mă concentrez un an întreg.

M-am întrebat: Care este acel domeniu al vieții mele care, dacă eu cresc și mă schimb, va face din mine o persoană mai bună și un lider mai bun?

Pentru a îngusta marja de opțiuni (întotdeauna multe), am folosit trei filtre: rugăciunea, conștiința de sine și contribuția altor persoane care mă cunosc bine. I-am cerut lui Dumnezeu să-mi pună un

singur lucru pe inimă. Am știut că El îmi putea arăta un milion de lucruri din viața mea care trebuiau schimbate, dar I-am cerut să-mi arate doar unul pentru anul acela. I-am cerut să-mi dea o oglindă mare și clară a adevărului, ca să văd ce fac bine, precum și aspectele la care mai aveam de lucru.

Ființele umane au o capacitate aproape nelimitată de auto-înșelare, de aceea nu tratez cu superficialitate auto-analiza. În timp ce mă rugam și meditam, i-am cerut soției mele, Cindy, și câtorva prieteni buni să-mi spună ce vedeau în viața mea. Am ales oameni cu spirit de observație, care-mi doreau binele și, cel mai important, care aveau curajul să-mi spună adevărul.

Când am parcurs procesul acesta în urmă cu câțiva ani, Dumnezeu mi-a pus pe inimă „iertarea imediată”. Nu am spus nimic bisericii și nu am condus nicio campanie în care să-i învăț pe alții despre acest subiect. Mi-am dat seama că dacă nu ar fi avut un efect profund asupra experienței mele nu puteam să le cer altora să facă lucrul acesta. M-am întrebat timp de un an: „Îi iert eu pe ceilalți așa cum mă iartă Dumnezeu pe mine?”

În rugăciunea Tatăl Nostru, Isus ne-a învățat să ne rugăm: „Și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșelilor noștri” (Matei 6:12).

Aceasta nu înseamnă că iertarea lui Dumnezeu este condiționată, bazată de disponibilitatea noastră de a ierta. Dimpotrivă. Disponibilitatea și capacitatea noastră de a ierta pe cei ce ne rănesc este un rezultat al experimentării complete și depline a iertării instantanee a lui Cristos. Pavel reia această legătură în două dintre epistolele lui, unde ne explică: „Fiți buni unii cu alții, miloși și iertați-vă unul pe altul cum v-a iertat și Dumnezeu pe voi în Hristos” (Efeseni 4:31, cf. Coloseni 3:13).

I-am cerut lui Dumnezeu în fiecare zi a acelui an să-mi toarne adânc în inima mea puterea și frumusețea iertării, până când aceasta avea să se reverse în relațiile mele. Bineînțeles că atunci când încercăm să iertăm pe cineva care ne-a rănit sau ne-a trădat, simțim bariera naturală a resentimentelor. În timp ce mă rugam, Dumnezeu mi-a adus aminte de anumiți oameni pe care i-am scuzat și am încercat să-i iert, dar pe care nu i-am iertat cu adevărat. A fost un an minunat, de curățire, care m-a ajutat să pătrund mai adânc în inima lui Dumnezeu și în Evanghelia harului. La finalul anului eram gata să împărtășesc experiențele mele cu alții.

Într-un alt an, Dumnezeu mi-a pus pe inimă să mă concentrez asupra ascultării imediate. N-am fost sigur la început ce însemna aceasta. Nu-L ascultam eu deja pe Dumnezeu? Credeam că răspunsul la șoaptele, ghionturile, îndemnurile și strigătele lui Dumnezeu erau un punct forte al umblării mele cu El. Totuși, în timp ce m-am rugat și am citit Scriptura, Domnul mi-a arătat niște lipsuri, mari lipsuri, în receptivitatea mea la îndemnurile Lui. Îi răspundeam, însă uneori cam încet, iar alteori cu rețineri. În fiecare dimineață am recitat: „Vie împărăția Ta, facă-se voia Ta, precum în cer și pe pământ”. La care adăugam: „Doamne, ajută-mă să aud vocea Ta, să-ți simt călăuzirea ca să ascult de Tine imediat.”

Nu-mi doream să ratez niciun „moment divin” din cauza unei insensibilități spirituale sau a unor răspunsuri întârziate. I-am cerut lui Dumnezeu să-mi curețe urechile spirituale, să-mi dea o inimă receptivă și sensibilă și curajul de a acționa imediat la tot ceea ce avea să-mi spună.

6 PAȘI AI ASCULTĂRII IMEDiate

- 1 Rugați-vă: „Doamne, voi face tot ce-mi spui să fac și voi merge oriunde mă vei trimite. Mai dinainte de a-mi cere ceva, răspunsul meu este «Da, Doamne!» Sunt gata să ascult, Doamne...”
- 2 Citiți pasajul zilnic. Ce vă vorbește Dumnezeu prin acel pasaj din Scriptură?
- 3 Vă spune Dumnezeu să-L ascultați într-un mod specific astăzi? Dacă da, cum?
- 4 Ce L-ați auzit pe Dumnezeu cerându-vă să faceți ieri (sau săptămâna trecută)? Cum i-ați răspuns? Ce ați simțit după ce ați răspuns?
- 5 V-ați împotrivit sau ați înțeleg greșit modul în care v-a călăuzit Dumnezeu în ultimele 24 de ore? Dacă da, descrieți lucrul aceasta.
- 6 Rugați-vă: cereți-I lui Dumnezeu smerenia de a-L auzi și curajul de a-L urma astăzi.

— ROD LOY, North Little Rock, Arkansas

Acesta avea să fie anul ascultării imediate. Primul meu gest de ascultare era să accept porunca lui Dumnezeu de a face acest angajament. El îmi vorbise și acum depindea de mine să-L ascult imediat. Nu aveam nicio idee încotro se îndreptau lucrurile, dar am acceptat provocarea. Am simțit multă nesiguranță și sincer vorbind, o veritabilă teamă. Mă simțeam și puțin confuz. La urma urmei, eram pastorul unei biserici. N-ar fi trebuit să mă simt amenințat de invitația lui Dumnezeu de a-i auzi glasul și de a-i răspunde prin credință, însă mi-am dat repede seama că acest angajament a deschis uși spre noi experiențe spirituale. Ce avea să-mi ceară să fac? Îmi va fi rușine să ascult de El? Voi arăta ciudat? Voi fi un ciudat?

În anul acela, în fiecare dimineață i-am cerut lui Dumnezeu să mă facă sensibil la vocea Lui, pentru a putea acționa și a face Împărăția Lui să vină mai deplin în viața oamenilor pe care-i întâlneam în fiecare zi. M-am gândit la un vechi cântec care spune:

„Voi merge unde vrei Tu, Doamne,
Peste munți, peste câmpii sau mări,
Voi spune ce vrei Tu să spun, Doamne,
Voi fi ce vrei Tu să fiu.”⁵

ATITUDINEA LUI ISUS

De-a lungul acelui an, Dumnezeu mi-a adus mereu aminte de un pasaj din epistola lui Pavel către Filipeni. El le-a scris: „Nu faceți nimic din duh de ceartă sau din slavă deșartă; ci în smerenie, fiecare să privească pe altul mai presus de el însuși. Fiecare din voi să se uite nu la foloasele lui, ci și la foloasele altora. Să aveți în voi gândul acesta, care era și în Hristos Isus” (Filipeni 2:3–5).

Să aveți atitudinea lui Cristos. Despre ce vorbea Pavel? Este posibil lucrul acesta? Apostolul nu ne lasă fără răspuns. El ne spune că această atitudine a lui Cristos a fost o predare completă în fața voii Tatălui: „S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce” (Filipeni 2:8).

În cartea sa devoțională clasică, *Ce am mai bun pentru Cel Preaînalt*, Oswald Chambers ne încurajează să ascultăm de Dumnezeu, orice ne-ar spune:

„Obișnuiește-te să spui «Vorbește, Doamne!» și viața ta va deveni o aventură (1 Samuel 3:9). De fiecare dată când împrejurările te presează, spune «Vorbește, Doamne!» și fă-ți timp să ascuți. Pedepsa nu este doar un mijloc de disciplinare, ci este menită să te ducă în situația de a spune «Vorbește, Doamne!» Amintește-ți când ți-a vorbit Dumnezeu cu adevărat. Îți amintești ce ți-a spus? Pe măsură ce ascultăm, urechile noastre devin sensibile și atente și, întocmai ca Isus, Îl vom auzi pe Dumnezeu tot timpul.”⁶

Într-o dimineață, în timp ce meditam și mă rugam inspirat din pasajul din Filipeni, mi-am dat seama că nu ajunseseam la acel punct. Am tras concluzia că eram destul de ascultător de Dumnezeu. Dacă mi-ar fi pus cineva pistolul la tâmplă și m-ar fi amenințat că mă omoară în cazul în care declar că sunt un urmaș al lui Cristos, cred că aș fi avut curajul să o fac.

⁵ „Voi merge unde vrei Tu să merg”, versuri de Mary Brown, 1856–1918, muzica de Carrie E. Rounsefell, 1894.

⁶ Oswald Chambers, „Ce am mai bun pentru Cel Preaînalt”, Editura Cartea Creștină, Oradea, 1997, 30 ianuarie.

Dar acum era ceva diferit. Dumnezeu îmi cerea să fiu atât de ascultător încât să mor față de agenda, programul și dorințele mele, nu doar o dată, ci de fiecare dată, în fiecare zi.

O mulțime de oameni afirmă că sunt dispuși să moară pentru Cristos, dar dacă nu trăim o viață de ascultare, nu avem șansa să murim o moarte de ascultare. O viață de ascultare se reflectă, așa cum subliniază Pavel, în smerenie, bunătate, adevăr și generozitate. Am început să mă întreb: În fiecare moment al fiecărei zile, ce trebuie să moară din mine pentru ca să fie înălțat Cristos? Sunt eu gata să fiu pe deplin ascultător de Dumnezeu?

Mi-am dat seama că trebuia să mă întorc la început și să găsesc o definiție funcțională a ascultării. Nu puteam să ascult dacă nu știam ce aștepta Dumnezeu să fac, așa că prima componentă a ascultării este auzirea vocii Lui. Dumnezeu folosește diverse moduri de a le comunica oamenilor prezența și voia Sa: un rug aprins, un stâlp de nor și foc, o șoaptă în urma unui cutremur, o măgăriță, un deget care scrie pe perete, arătarea unor îngeri, voci din cer, și acestea sunt doar câteva exemple. Dar modul în care a ales Dumnezeu să vorbească cel mai clar și cel mai adesea este prin Scripturi. Dacă ne cufundăm mintea și inima în Cuvântul lui Dumnezeu, putem fi siguri că El ne va arăta adevărul Său, că ni se va descoperi prin el. Sarcina noastră atunci este aceea de a răspunde cu atitudinea lui Isus și de a asculta până la moarte, imediat, pe deplin și plini de curaj.

DAR DACĂ?

Când m-a călăuzit Dumnezeu să-mi iau angajamentul de a mă concentra un an asupra ascultării imediate, m-am întrebat: *Dar dacă Dumnezeu are pentru mine ceva mai mare decât mi-am imaginat eu vreodată?* Nu mă gândeam la poziții, la putere sau la avere. Mă gândeam la aventura umblării de mână cu cel ce este Domn peste toate, Împăratul suveran, puternic și tandru. Poate exista o aventură mai încântătoare (și mai amenințătoare) decât aceasta? Dar dacă Dumnezeu avea anumite sarcini specifice pentru mine în cursul obișnuit al zilei? Dacă eram suficient de sensibil ca să-i aud șoaptele și dacă eram suficient de îndrăzneț ca să acționez când Îl aud vorbind? Era posibil să experimentez divinul în mijlocul obișnuitului?

De-a lungul aceluși an, și în fiecare zi de atunci, L-am întâlnit pe Dumnezeu mai deplin ca înainte. Angajamentul de a-L auzi și a-L asculta imediat mi-a revoluționat modul de a aborda fiecare zi. Lista mea de activități nu mai este una obișnuită, este încărcată de posibilitatea ca Dumnezeu să facă ceva spectaculos, neobișnuit, în măsura în care El mă îndrumă la un moment dat. Întâlnirile mele cu alții, programe sau întâmplătoare, sunt caracterizate mereu de posibilitatea ca Dumnezeu să intervină în obișnuit și să-mi spună să fac ceva care poate schimba o viață.

Aceste întâlniri divine pot dura câteva secunde sau minute, de aceea este important să răspund imediat ce aud vocea lui Dumnezeu. Da, se întâmplă să ratez unele dintre aceste „momente divine”, fie pentru că nu sunt suficient de sensibil la vocea lui Dumnezeu, fie pentru că nu acționez suficient de prompt. Dar exersează mult! Cu fiecare răspuns curajos, devin

mai receptiv la vocea Lui și mai încrezător că merită să am atitudinea lui Cristos în fiecare moment al fiecărei zile.

Nu trebuie să-mi spună Dumnezeu ce intenții are înainte de a acționa și nici măcar nu trebuie să văd rezultate concrete după ce ascult. Dumnezeu îmi cere să fac ce-mi spune și să las rezultatele în seama Lui. Este exact ce a făcut Isus. Oriunde a mers, El a făcut exact ce i-a spus Tatăl să facă. Rezultatele au fost amestecate, ca să spunem doar atât: unii Îl adorau, unii se temeau de El, iar alții Îl disprețuiau. Când aud vocea lui Dumnezeu și ascult de El intervenind în viața unor oameni, mă pot aștepta ca unii să fie recunoscători, alții confuzi, iar unii să creadă că mi-am pierdut mințile. Nu mă deranjează acest lucru.

PRIMUL PAS

După ce-am practicat principiile „anului de ascultare imediată” în viața mea, am învățat și biserica despre acest obicei. Răspunsul a fost mai încântător decât mi-aș fi imaginat. Nu pot fi mai bucuros pentru ceea ce face Dumnezeu în și prin oamenii din biserica noastră când aceștia își deschid urechile spirituale și ascultă imediat de călăuzirea lui Dumnezeu.

În cartea mea lansez un experiment de 90 de zile. Timp de trei luni, citiți Scriptura, rugați-vă și așteptați-vă să fiți călăuziți de Dumnezeu. Ca în cazul oricărui obicei nou sau al unei noi deprinderi, ascultarea are și ea o curbă a învățării. Pe măsură ce practicați ascultarea imediată veți face unele lucruri bine, iar altele veți rata ținta. Și eu continui să învăț, și mă aștept să învăț tot restul vieții mele.

Această călătorie nu trebuie să se sfârșească după 90 de zile. Sper că veți face din a auzi și a asculta o prioritate centrală a vieții. Nu avem garanția că Dumnezeu ne va vorbi la un moment dat despre o anumită persoană sau situație. Trebuie pur și simplu să ne deschidem inimile știind că Dumnezeu tânjește să ne descopere inima și planurile Lui pentru noi. Dacă auzim și ascultăm, înaintea noastră se va deschide o lume de posibilități.

Cei ce practică ascultarea imediată sunt cei cu care ne place să ne petrecem timpul. Le ascultăm povestirile și ne mirăm de modul în care îi folosește Dumnezeu. Puteți fi unul dintre acești oameni. Dați-i lui Dumnezeu o șansă și veți vedea ce se va întâmpla. Nu aveți nimic de pierdut, doar de câștigat.

ROD LOY, pastor principal, First Assembly of God, North Little Rock, Arkansas, și prezbiter în Consiliul General al Assemblies of God, Springfield, Missouri.

Prezentul articol este o adaptare după *Immediate Obedience: The Adventure of Tuning in to God* [Ascultarea imediată: Aventura de a fi în același gând cu Dumnezeu] (Influence Resources: Springfield, 2014).

Ciclul

evanghelizării și al uceniciei: Un proces fără sfârșit >>>

de Randy Hurst

Când Isus le-a dat ucenicilor Săi Marea Trimitere, aceasta nu era o idee nouă pentru ei. Prin învățatura și exemplul Său, Isus îi pregătise pe ucenici pentru această sarcină.

Misiunea ce le stătea în față nu era aceea de a întemeia o altă mișcare socio-religioasă. Ei trebuiau să participe în activitatea lui Dumnezeu în lume, dar și la perpetuarea și multiplicarea mesajului pe care Isus li-l încredințase.

Fiecare dintre cele patru evanghelii concluzionează cu un accent pe misiunea pe care le-a încredințat-o Isus la finalul lucrării Lui pe pământ. Pasajele cu Marea Trimitere din cele trei evanghelii sinoptice, cât și cel din Ioan, ne prezintă foarte clar o misiune cuprinzătoare, care include evanghelizarea și ucenicia.

William Temple, cel de-al 98-lea arhiepiscop de Canterbury (1942-44), ne-a oferit o definiție corectă și completă a evanghelizării: „Evanghelizarea este prezentarea lui Isus Cristos prin puterea Duhului Sfânt cu scopul ca oamenii să-și pună încrederea în El ca Mântuitor și să-L slujească ca Domn în părtășia bisericii Lui.”

Tratarea evanghelizării și uceniciei în mod separat este o distincție artificială. După cum nu putem trage o linie între culorile unui curcubeu, tot așa în Scriptură evanghelizarea nu poate fi separată de ucenicie. Evanghelizarea și ucenicia nu sunt două etape ale unei progresii ce începe cu evanghelizarea și culminează cu ucenicia. Mai degrabă acestea formează un ciclu. Evanghelizarea trebuie făcută cu obiectivul uceniciei,

iar ucenicia ar trebui să pregătească credincioșii pentru evanghelizare.

Evanghelizarea dinaintea uceniciei

În pilda semănătorului, Isus a învățat că sămânța, Cuvântul lui Dumnezeu sau mesajul, va cădea în diferite soluri. Unii oameni care aud mesajul nu vor răspunde, iar alții care îi vor răspunde nu vor rămâne credincioși.

Unii abordează pilda semănătorului dintr-o perspectivă negativă deoarece trei din cele patru tipuri de sol nu au adus ca rod o viață care să rămână statornică în credință, însă pilda privește dincolo de acele piedici spre triumful Cuvântului lui Dumnezeu care aduce Împărăția lui Dumnezeu. Chiar dacă o mare parte din pildă este dedicată discuției despre cele trei feluri de pământ neproductiv, într-o situație reală doar o mică parte din sămânță cade efectiv în astfel de locuri. Pilda nu sugerează că munca semănătorului a fost zadarnică.

Majoritatea comentariilor despre pilda semănătorului menționează patru tipuri de pământ: cel tare, cel subțire, cel plin de spini și cel bun. Pilda poate fi interpretată ca vorbind despre două tipuri de sol: cel productiv și cel neproductiv. Ne sunt oferite trei exemple pentru fiecare din cele două tipuri de sol. Fiecare persoană poate avea unul dintre cele două destine. Rezultatul evanghelizării privește pământul cel bun – acela în care viața nu doar că începe, ci și crește și aduce rod.

Unii oameni abordează evanghelizarea cu singurul obiectiv ca necredinciosul să rostească rugăciunea păcătoșului. Ținta evanghelizării nu este doar o decizie de a primi mântuirea. Scopul evanghelizării este o viață schimbată, o persoană care să-L urmeze pe Cristos în ascultare de învățăturile și de poruncile Lui. Obiectivul final este *ucenicul*, un urmaș devotat și credincios al lui Cristos.

Din nefericire, dacă cineva ajunge să ia decizia mântuirii fără să înțeleagă prețul urmării lui Cristos, acea persoană poate începe bine, dar să nu continue să-L urmeze și să-L slujească. Această situație este ilustrată de primele trei tipuri de sol menționate în pilda semănătorului. Oamenii primesc mesajul, dar păsările fură sămânța, soarele o arde, iar spinii o

Înțelegerea că ucenicia trebuie să fie obiectivul evanghelizării va afecta modul în care împărtășim mesajul. Isus a învățat spunând că cei ce-L urmează trebuie să înțeleagă prețul ucenicii: „Și oricine nu-și poartă crucea și nu vine după Mine, nu poate fi ucenicul Meu. Căci, cine dintre voi, dacă vrea să zidească un turn, nu stă mai întâi să-și facă socoteala cheltuielilor, ca să vadă dacă are cu ce să-l sfârșească?” (Luca 14:27, 28).

Necredinciosul trebuie să înțeleagă semnificația deciziei de a primi iertarea lui Cristos și de a-L urma. Credincioșii trebuie să fie atenți să nu manipuleze emoțional oamenii către luarea unor decizii pe care aceștia nici nu le înțeleg și nici nu sunt gata să le ia. Când ne rugăm cu cineva ca să-L primească pe Cristos, trebuie să ne asigurăm că acea persoană înțelege ce face. Pentru aceasta este nevoie de înțelepciune și uneori chiar de reținere.

Nu noi avem responsabilitatea de a convinge oamenii să-și predea viețile lui Cristos. Evanghelizarea nu este pur și simplu o activitate omenească de convingere, ea este lucrarea Duhului Sfânt. Isus a promis că Duhul Sfânt va dovedi lumea vinovată în ce privește „păcatul, neprihănirea și judecata” (Ioan 16:8).

Responsabilitatea noastră este să împărtășim clar mesajul. Duhul Sfânt este însă Cel care convinge și mișcă inima ascultătorului. Când înțelegem că Dumnezeu ia inițiativa și rămâne activ implicat în procesul de evanghelizare, căpătăm o mai mare îndrăzneală, bazându-ne pe lucrarea Lui de convingere. Devenim totodată mai răbdători, punându-ne încrederea în timpul Lui, în loc să încercăm să împingem oamenii spre decizii premature. Lucrul acesta ne ajută să nu fim nici ezitanți dar nici pripiți în mărturia noastră.

Așa cum ucenicii au văzut înmulțirea pâinilor și a peștilor, ei participă acum la răspândirea și multiplicarea mesajului primit de la Isus.

năpădesc. Isus a explicat că păsările, soarele și spinii reprezintă piedicile din viața spirituală a oamenilor. Acestea includ persecuția sau dorința după bogății. Ele împiedică mesajul să aibă un efect de durată.

Oricât de mult ne-am dori să vedem oamenii luând decizii pentru Cristos, este posibil să-i împingem spre decizii premature, în loc să colaborăm cu Duhul Sfânt care îi conduce mai întâi spre o decizie, iar mai apoi spre o relație de ucenicie.

Ucenicia dinaintea evanghelizării

Ciclul evanghelizării și uceniciei este complet când ucenicii devin mesageri care evanghelizează pentru a face mai mulți ucenici.

Biserica din Occident poate învăța de la biserica din alte părți ale lumii în această privință. În ultimii 50 de ani, creșterea bisericii din cadrul denominației Assemblies of God din alte țări a depășit-o pe cea din Occident. Lucrul acesta este valabil în mod special în ce privește America Latină, Africa și părți ale Asiei. Un motiv pentru această creștere explozivă este faptul că credincioșii din țări din lumea a treia sunt învățați să evanghelizeze și știu că aceasta se așteaptă de la un creștin. Mulți credincioși din America gândesc că personalul profesionist, plătit, al bisericii să facă evanghelizare. În țările în care bisericile nu au un număr semnificativ de oameni angajați, adunările sunt mai activ implicate în evanghelizare.

Pentru a fi un martor eficient nu contează de cât timp îl urmează acea persoană pe Cristos și nici măcar cât de matură spiritual este. O cercetare amplă realizată în mii de biserici ne arată că majoritatea evanghelizării personale dintr-o adunare este făcută de cei care sunt creștini de mai puțin de un an.

Evanghelizarea personală este o parte esențială a urmării lui Cristos. Influențarea celor necredincioși din jurul său trebuie să fie o parte esențială a vieții fiecărui credincios.

Obiectivul

Obiectivul evanghelizării și al uceniciei este clar descris de epistola lui Pavel către Coloseni. „El v-a împăcat acum prin trupul Lui de carne, prin moarte, ca să vă facă să vă înfățișați înaintea Lui sfinți, fără prihană și fără vină; negreșit, dacă rămâneți și mai departe întemeiați și neclintiți în credință, fără să vă abateți de la nădejdea Evangheliei” (Coloseni 1:22, 23). Pavel continuă descriind obiectivul propovăduirii Evangheliei: „Pe El Îl propovăduim noi și sfătuim pe orice om și învățăm pe orice om în toată înțelepciunea, ca să

înfațșăm pe orice om, *desăvârșit în Hristos Isus*” (Coloseni 1:28, sublinierea aparține autorului). Observați că ținta este ca fiecare ucenic să fie înfațșat înaintea Domnului, la sfârșitul vieții pământești, sfânt, fără pată, fără zbârcitură, desăvârșit în Cristos.

Când conduc bisericile locale în evanghelizare, pastorii vor fi nevoiți adesea să ia decizii cu privire la cât timp și câte resurse vor aloca. Asemenea lui Pavel, și noi trebuie să ne dedicăm evanghelizării cu toate mijloacele (1 Corinteni 9:22). Trebuie însă să stabilim o prioritate a acelor mijloace care duc la obiectivul final definit de Cuvântul lui Dumnezeu: ucenici „desăvârșiți în Cristos” (Coloseni 1:28). Aceasta va însemna uneori să optăm pentru metode care s-ar putea să nu atragă atâtea decizii, dar care să ducă ulterior la o creștere a numărului de ucenici.

Isus este preocupat de consecințele veșnice ale păcatului și de destinul veșnic al fiecărui om. Evanghelia cheamă toți ascultătorii să decidă și să răspundă la propovăduirea Cuvântului lui Dumnezeu. Accentul Evangheliei cade pe mântuirea celor care vor alcătui mireasa lui Cristos. Misiunea bisericii este aceea de a participa la lucrarea lui Cristos de a duce „pe mulți fii la slavă” (Evrei 2:10).

Ciclul evanghelizării și uceniciei este un proces nesfârșit de câștigare și păstrare a unor oameni care să devină cetățeni ai Împărăției veșnice a lui Cristos.

RANDY HURST, Springfield, Missouri, este director al departamentului de comunicare al Assemblies of God World Missions și membru al Comisiei de Evanghelizare.

PIEDICI ÎN CALEA TRĂIRII ÎN ÎMPĂRĂȚIE Partea a-II-a (8)

de H. Maurice Lednicky

În acest studiu continuăm să examinăm problema importantă a Piedicilor în calea trăirii în Împărăție. Ca o recapitulare, în numărul anterior am discutat despre pericolul refuzului de a abandona atitudinile și acțiunile culturale aflate în opoziție directă față de Cuvântul lui Dumnezeu. Copilul lui Dumnezeu trebuie să fie receptiv la vocea lăuntrică a Duhului Sfânt pentru a discerne acele domenii care la suprafață par a nu avea prea multă importanță. Cu toate acestea, dacă nu sunt rezolvate, ele se vor dezvolta în viața cuiva, în detrimentul impactului asupra creșterii și maturității spirituale. În această viață, nimeni nu poate atinge desăvârșirea fără păcat (doar Domnul a făcut-o), de aceea o analiză constantă și sinceră a inimii trebuie să-l caracterizeze pe fiecare urmaș al lui Cristos. Rugați-vă în timp ce lecturați acest material. Cereți Duhului Sfânt să vă descopere orice atitudine sau acțiune care vă împiedică în „alergarea spirituală”.

AROGANȚA

A fi arogant înseamnă „a fi plin de o mândrie și o importanță de sine nepotrivite, a avea un aer de stăpân și a fi înfumurat”. Un exemplu dramatic din timpul anilor „împărăției” este istoria primului împărat al lui Israel, Saul. Când profetul Samuel a început să-i prezinte planul lui Dumnezeu de a-l face împărat, Saul a protestat spunând: „Oare nu sunt eu beniamit, din una din cele mai mici seminții ale lui Israel? Și familia mea nu este cea mai mică dintre toate familiile din seminția lui Beniamin?” (1 Samuel 9:21). Samuel l-a uns pe Saul, iar când a venit momentul să-l proclame împărat, nu-l putea găsi. În umilință, era „ascuns printre vase” (1 Samuel 10:22). Să mergem câțiva ani mai departe. În lupta continuă cu filistenii, Saul a adus o ardere de tot încalcând în mod flagrant porunca profetului Samuel. Datorită acestei aroganțe, Samuel i-a spus lui Saul că împărăția lui avea să ia sfârșit (1 Samuel 13:7-14). Mergând și mai înainte, Samuel i-a poruncit lui Saul „bate pe Amalec, și nimicește cu desăvârșire tot ce-i al lui” (1 Samuel 15:1-3). Saul n-a ascultat nici de data aceasta, după care omul lui Dumnezeu îl muștră pentru aroganța lui: „Când erai mic în ochii tăi, n-ai ajuns tu căpetenia semințiilor lui Israel, și nu te-a uns Domnul ca să fii împărat peste Israel?” (1 Samuel 15:17). Împăratul a continuat să caute scuze dând vina pe alții pentru păcatul lui. Ascultați cuvintele aspre ale lui Samuel: „Îți plac Domnului mai mult arderile de tot și jertfele decât ascultarea de glasul Domnului? Ascultarea face mai mult decât jertfele și păzirea cuvântului Său face mai mult decât grăsimea berbecilor. Căci neascultarea este tot atât de vinovată ca ghicirea, și împotrivirea nu este mai puțin vinovată decât închinarea la idoli și terafimii” (1 Samuel

15:22-23, sublinierile aparțin autorului). Asta era o muștrare serioasă – să compari o inimă arogantă cu închinarea la idoli. De fapt, împăratul Saul spunea: „O să fac ce vreau eu!” Apare foarte clar din Scriptură că neascultarea voită de Domnul Suveran este trăsătura specifică a unei inimi arogante.

Un alt exemplu din viața reală îl găsim în cartea Faptele Apostolilor, la scurt timp după revărsarea Duhului Sfânt la Rusalii. Nu uitați, este vorba de Noul Testament. Deoarece erau mulți vizitatori în Ierusalim (iudei din alte națiuni) care fuseseră cuprinși de marea trezire, o parte dintre credincioșii din Ierusalim și-au vândut proprietățile și au dat banii apostolilor pentru a se îngriji de cei care își epuizaseră resursele financiare (Fapte 4:34-37). Acolo era un creștin, Anania, care „a vândut o moșioară, cu nevastă-sa Safira, și a oprit o parte din preț, cu știrea nevastei lui; apoi a adus partea cealaltă și a pus-o la picioarele apostolilor” (Fapte 5:1-2, sublinierile aparțin autorului).

Duhul Sfânt i-a descoperit lui Petru ce făcuseră cei doi, iar acesta i-a pus lui Anania o întrebare foarte directă. „Cum s-a putut naște un astfel de gând în inima ta? N-ai mințit pe oameni, ci pe Dumnezeu” (Fapte 5:3, 4, sublinierile aparțin autorului). Imediat Anania a căzut mort la pământ. Peste câteva ore când a intrat soția lui și a confirmat suma de bani pe care cei doi se învoiseră s-o declare, Petru i-a pus aceeași întrebare. „Cum de v-ați înțeles între voi să ispițiți pe Duhul Domnului?” (Fapte 5:9, sublinierile aparțin autorului). Safira a murit și ea imediat. Au fost multe discuții despre această pedeapsă atât de severă și de rapidă. Sincer, nu vād să avem un răspuns biblic, totuși putem spune cu certitudine că fapta lor a fost caracterizată de o mare aroganță. Anania și Safira

au presupus în mod greșit că pot scăpa cu această minciună. Este posibil să fi fost un cuplu înstărit, care avea o afacere proprie și care se obișnuise să trăiască după un cod de *etică situațională*. Era o oportunitate ca să arate bine în ochii celorlalți, motiv pentru care au plănuit această înșelătorie. Probabil că își doreau atenția sau acceptarea sau aprecierea pe care un astfel de gest altruist le-ar fi putut aduce în cadrul acestei părtașii ce creștea cu fiecare zi. În realitate, era doar un dar egoist adus cu scopul unei recunoașteri personale.

„Cum poate cineva să creadă o poruncă? Poruncile trebuie ascultate, iar până nu le-am ascultat n-am făcut nimic în privința lor. A le auzi și a nu le asculta este mai rău decât să nu le fi auzit niciodată, în special în lumina iminentei venirii a lui Cristos și a judecății viitoare.”

A. W. TOZER

Lección de viață: Un spirit de aroganță ne va determina să credem că (1) Dumnezeu ne este „dator” pentru tot ce am făcut pentru El; (2) Dumnezeu ne-a tratat „nedrept” în comparație cu frecvența și mărimea greutăților cu care ne-am confruntat; (3) suntem o „excepție” de la lucrurile pe care Dumnezeu le cere altora și (4) „superioritatea” noastră este justificată în lumina celorlalți mai puțin pricepuți și talentați. Cu fiecare atitudine păcătoasă pe care o investigăm, devine tot mai clar faptul că smerenia este calea lui Cristos. Am putea afirma cu ușurință că virtutea de căpătâi a urmașilor lui Cristos este smerenia, opusul aroganței și al faptelor egoiste. Trebuie să ne cercetăm inimile ca să ne asigurăm că *ne-am despărțit de lume și ne-am unit în inimă, în gând și în fapte pentru a ajunge la asemănarea cu Cristos.*

DEFINIREA „BINELUI” PRIN ACȚIUNILE UNEI MAJORITĂȚI NEREGENERATE

În ultimele decenii s-a depus un efort atât de mare în lumea întreagă pentru „legalizarea” căsătoriilor de același sex, a homosexualității, a avorturilor, a folosirii drogurilor ușoare și a altor lucruri păcătoase. Se exercită o presiune neîncetată asupra credincioșilor prin etichetări batjocoritoare. Acuzația care ni se aduce este bigotismul religios și intoleranța rigidă. Copiii și tinerii sunt învățați să fie „toleranți” (în ciuda faptului că aceasta nu respectă definiția biblică a toleranței) și să nu „judece” pe cei care au ales un stil de viață diferit.

Prin urmare, credincioșii fac unul dintre următoarele lucruri.

1. Se retrag și se ascund în siguranța căminelor și a bisericilor lor, ținându-se ferm de învățătura infailibilă a Cuvântului lui Dumnezeu. Acești sfinți obosiți de luptă sunt copleșiți de atacul violent și neîntrerupt – ei caută pur și simplu un cer sigur. Ei deplâng răutatea acestei generații și nu-și doresc să aibă de-a face cu ea și cu neascultarea ei sfidătoare.

2. La capătul opus al spectrului, unii credincioși se împotrivesc cu tărie unei anumite probleme, căsătoriilor de același sex, avortului, etc., și sunt gata să aperse cu voce

puternică Scriptura. Este trist că cei cărora se adresează nu sunt dispuși să le asculte mesajul și răspund cu acuzații pline de ură afirmând că natura iubitoare a lui Dumnezeu este interpretată greșit. La final ambele tabere strigă la fel de tare, atât sfinții cât și păcătoșii rămânând dedicați cauzei lor.

Toleranța biblică, în termeni simpli, poate fi definită ca „urrea păcatului”, dar „iubirea păcătosului”.

Există o diferență majoră între a scuza păcatul și a iubi persoana care-l comite. Dragostea adevărată caută răscumpărare și achitare. Isus a spus: „Nici Eu nu te osândesc. Du-te și să nu mai păcătuiești” (Ioan 8:11). El n-a scuza niciodată acțiunile păcătoase pentru a evita confruntarea păcătosului.

3. Cel mai greșit răspuns al credinciosului este să devină „tolerant” cu păcatul într-o cultură ce adoptă cu rapiditate o gândire și un comportament nebiblic. Vocile unei culturi pluraliste cer drepturi, și unii creștini cred că e mai bine să le lăsăm în pace. Să nu spunem și să nu facem nimic. Credinciosul ajunge desensibilizat, crezând probabil că nu este atât de rău cum ne-au învățat părinții noștri în credință. Poate că Biblia a fost pentru o altă generație, iar acele norme culturale nu ni se aplică. O astfel de gândire se răspândește tot mai mult până când biserica ajunge să îmbrățișeze ceea ce Cuvântul lui Dumnezeu declară foarte clar a fi păcat, lucruri

PROGRESIA PĂCATULUI

Respingere

Toleranță

Acceptare

Adoptare

Propagare

care nu-I plac lui Dumnezeu și care-L provoacă la mânie.

Postmodernismul este cuvântul la modă în secolul XXI. Definit în mod simplist, postmodernismul trage concluzia că nu există absoluturi – de acest lucru susținătorii lui sunt absolut siguri. Presupusele „cărți sfinte” ale unor „guru” religioși devin astfel egale în autoritate cu Scripturile. În consecință, în numele spiritualității, fiecare persoană poate alege sau respinge ceea ce consideră a fi adevărul. O astfel de abordare se numește sincretism, și el constă în a lua niște concepte și principii natural opuse și a le combina într-o nouă dogmă pentru a elimina diferențele. Concluzia: „adevărul” tău poate fi același cu „adevărul” meu. Biserica Domnului nostru Isus Cristos nu are voie să accepte o astfel de învățătură falsă. Nu există mai multe căi spre cer. Isus este singura cale!

Lecția de viață: Natura depravată a omului îl va împinge întotdeauna înspre rău. „*Oamenii au iubit mai mult întunericul decât lumina, pentru că faptele lor erau rele*” (Ioan 3:19). Sub o influență satanică, întotdeauna va exista tendința de auto-justificare (definiția mea pentru războiul spiritual), adică „tolerarea” faptelor rele ale celor care n-au acceptat iertarea și răscumpărarea. Acest lucru nu are voie să devină o normă în biserica Domnului. Indiferent de implicațiile culturale sau de repercusiunile personale (2 Timotei 3:12; 1 Petru 1:7), calea pe care trebuie să mergem este calea îngustă poruncită de Fiul lui Dumnezeu (Matei 7:14).

O ABORDARE „INTELECTUALĂ” A CREDINȚEI

Există o distincție subtilă aici. Esența credinței nu se rezumă la ignoranță. De fapt, pot spune din experiență că lucrurile sunt tocmai invers. Cu cât am studiat și investigat mai profund Cuvântul lui Dumnezeu, cu atât mai puternică mi-a fost credința. Totuși, pe de altă parte, credința și rațiunea umană nu vor putea fi niciodată parteneri egali. Minte este limitată, în abilitatea ei de a înțelege căile Dumnezeului Creator. Cei ce sunt „creați” nu vor putea fi niciodată egali cu „Creatorul”. Adevărata credință în Dumnezeu depășește intelectul uman și intră în sfera spirituală a Celui Atotputernic.

Apostolul Pavel a pus în contrast „înțelepciunea omenească” și „înțelepciunea duhovnicească” în epistola lui adresată tinerii biserici din cetatea Corint, considerată adesea drept prima biserică urbană din Noul Testament. Acest mare centru comercial era un oraș cosmopolitan care se mândrea cu o abordare filozofică a vieții. Prin urmare, era caracterizat de o aroganță intelectuală, de o afluență materială și de o corupție morală. „*Și învățătura și propovăduirea mea nu stăteau în vorbirile înduplecătoare ale înțelepciunii, ci într-o dovadă dată de Duhul și de putere, pentru ca credința voastră să fie întemeiată nu pe înțelepciunea oamenilor, ci pe puterea lui Dumnezeu*” (1 Corinteni 2:4, 5). El continuă: „*Noi propovăduim înțelepciunea lui Dumnezeu, cea tainică..., pe care n-a cunoscut-o nici unul din fruntașii veacului acestuia; căci dacă ar fi cunoscut-o, n-ar fi răstignit pe Domnul slavei*” (1 Corinteni 2:7, 8). Acest pasaj este interpretat ca însemnând că dacă „intelectualii” lumii ar fi putut pricepe adevărata semnificație a venirii lui Cristos pe pământ, ei nu l-ar fi răstignit. Cu alte cuvinte, înțelepciunea umană nu poate pricepe adevărul etern. Să mergem puțin mai departe. Ceea ce acești lideri nu au înțeles și nu au putut înțelege cu mintea lor omenească era faptul că omorându-L pe Cristos, planul lui Dumnezeu nu a fost zădărnicit, ci mai degrabă dus la îndeplinire. Pavel menționează „taina ascunsă a lui Dumnezeu” de mai multe ori în epistolele lui (Corinteni și Efeseni). Gândul acesta era atât de impresionant pentru el din motivul că-i aducea aminte cum el însuși urmasse toată viața o cale intelectuală pentru aflarea adevărului. Saul (ulterior Pavel) a fost un erudit al istoriei iudaice, un expert în Lege și Profeți. Cu tot studiul intens al Vechiului Testament, tot a avut nevoie de o revelație pentru a înțelege și a accepta faptul că Isus Cristos este Domn și Mântuitor.

Există preocupări la nivel mondial cu privire la anumite schimbări și modificări ale unor doctrine vechi ale bisericii. E trist când o comunitate de credință folosește tendințele culturale și experiențele umane actuale pentru a-și modifica hermeneutica. Nu este o simplă preferință generațională, este o provocare directă la adresa autorității Cuvântului lui Dumnezeu.

Cea mai mare provocare pentru biserica de astăzi este punerea sub semnul întrebării a autorității Cuvântului Sfânt al lui Dumnezeu. DACĂ spunem că porțiuni din Scriptură nu sunt inspirate de Duhul Sfânt, atunci oamenii pot alege fragmentele pe care să le accepte drept adevăr. În curând, și dovezile sunt tot mai clare, fiecare va face „ce i se pare bun în ochii lui”.

Chiar dacă fiecare urmaș al lui Cristos trebuie să-și dorească să cunoască prin experiență Cuvântul, trebuie să punem cu multă sinceritate această responsabilitate serioasă în mâinile unor oameni pe care Dumnezeu i-a ales ca purtători de cuvânt (predicatori) ai Evangheliei. Pavel l-a încurajat pe Timotei: „*Caută să te înfățișezi înaintea lui Dumnezeu ca un om încercat, ca un lucrător care n-are de ce să-i fie rușine și care împarte drept Cuvântul adevărului*” (2 Timotei 2:15). Petru, cu puțin timp înainte de a fi executat, ne avertizează cu privire la niște „*învățători mincinoși care vor strecura pe furie erezii nimicitoare...*” (2 Petru 2:1). Nesiguranța în ce privește Adevărul, îmbrăcată în termeni intelectuali, va crea confuzie în mintea tinerilor credincioși. Mulți se vor îndepărta de o astfel de învățătură, din moment ce cultivă un sentiment de nesiguranță. Alții, cu o gândire asemănătoare acestor învățători, se vor simți bine și-și vor justifica propriul comportament apelând la rațiune.

A fi profund în proclamarea Cuvântului lui Dumnezeu nu înseamnă a face lucrurile simple să pară complicate, ci mai degrabă a face lucrurile complicate să pară simple. Un mare predicator te face să te întrebi de ce n-ai înțeles până acum acel adevăr atât de simplu, nu să te întrebi cum de ai crezut că vei putea înțelege vreodată acel adevăr complex.

Lecția de viață: „*Astfel, credința vine în urma auzirii, iar auzirea vine prin Cuvântul lui Hristos*” (Romani 10:17). Credința și Cuvântul lui Dumnezeu se află într-o legătură inseparabilă. De aceea, pentru a avea o credință matură și puternică, ea trebuie ancorată în Cuvântul Lui. Aceasta înseamnă a accepta Cuvântul ca bază pentru *credință și practică*. Dacă demersurile intelectului uman diminuează și distrug inspirația și autoritatea Scripturii, consecința firească este pierderea credinței. Dacă omul poate înțelege tot ce este

și tot ce face Dumnezeu, atunci nu mai există nicio nevoie urgentă de credință. Credincioșii individuali și comunitatea de credință nu trebuie să se îndepărteze niciodată de Cuvântul inspirat de Duhul Sfânt (2 Timotei 3:14–17; 2 Petru 1:16–21).

CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU INTERPRETAT DE CULTURĂ

Contextualizarea – un cuvânt folosit adesea de cei a căror pasiune fierbinte este împărtășirea veștii bune după porunca lui Isus (Matei 28:18–20; Marcu 16:15–17; Fapte 1:8). Este un lucru bun, căci intenția este de a nu impune gândirea culturală a unui popor asupra altuia când Cristos este prezentat ca Mântuitor și când sunt făcuți ucenici, ca urmași ai Lui. Există o dovadă biblică despre faptul că această problemă a fost abordată și în biserica din Noul Testament. Pe măsură ce Evanghelia înainta și cucerea noi teritorii și mulți neevrei erau incluși în biserică, credincioșii iudei le-au cerut acestor noi convertiți să fie tăiați împrejur, ca dovadă a credinței lor. Lucrul acesta a devenit o mare problemă în biserica primară. În cele din urmă, după multă confuzie, conducătorii au convocat un consiliu la Ierusalim pentru a discuta această chestiune (Fapte 15). După discuții, rugăciuni și după confirmarea Duhului Sfânt, au căzut de acord că neamurile nu trebuie să fie tăiate împrejur (Fapte 15:22–29). De fapt, problema circumciziei nici măcar nu a fost menționată în scrisoarea trimisă credincioșilor din Antiohia (Siria). Cele trei lucruri menționate au fost „*de lucrurile jertfite idolilor, de sânge, [sau] de dobitoace sugrumate și de curvie*” (Fapte 15:29). Aceasta vorbea despre practicile păgâne la care participaseră acești neevrei. Pe scurt, ei trebuiau să renunțe la idoli și la păcatele asociate închinării la acești idoli.

Cu aceste lucruri în gând, haideți să privim cum o contextualizare exagerată poate constitui o problemă majoră pentru această generație interesată de misiune. Să ne fie clar că nu orice aspect cultural este rău, de aceea nu trebuie să presupunem nevoia unui atac asupra modului de viață cultural al oricărui alt grup de oameni. Trebuie evitate acele lucruri care împiedică lucrarea Domnului și trebuie să ne ferim de practicile care încalcă în mod clar principiile Scripturii. Pentru simplul fapt că ceva constituie o „normă” pentru o națiune, fie în politică, în plan social sau moral, nu înseamnă că trebuie s-o justificăm evitând sau adaptând adevărul. Păcatul nu depinde de situație. Principiile Cuvântului sunt aceleași, pretutindeni. Împărăția spirituală nu are granițe geografice sau politice. De exemplu, în anumite culturi occidentale, care se bucură de prosperitate materială, s-a dezvoltat un mesaj al prosperității. Da, Dumnezeu binecuvântează și onorează pe cei ce trăiesc în ascultare. Totuși, învățătura respectivă depășește acest principiu. Premisa acesteia este că „dacă ai atins nivelul corect de credință, poți avea parte de o mare bogăție materială, invocând-o ca promisiune a lui Dumnezeu”. Versetele biblice sunt „contextualizate” (sau mai bine spus, scoase din context) pentru a demonstra că voia lui Dumnezeu pentru copiii Lui este ca aceștia să se bucure de tot confortul posibil în această viață. Acestea sunt numite adesea „texte dovadă”. Realitatea este că aceste pasaje nu sunt

în acord cu întreaga învățătură a Cuvântului. Este încercarea firii pământești de a părea sfântă, pervertind un principiu etern pentru satisfacerea naturii umane.

La un moment dat țineam o prelegere într-un cadru multicultural despre relația dintre soț și soție (Efeseni 5:21–33), iar tema principală a acelei sesiuni era modul în care

O eroare doctrinară nu este o îndepărtare de Scriptură, ci mai degrabă o exagerare sau o diluare a adevărului.

soțul trebuie să-și respecte și să-și iubească soția. Pavel vorbește despre dragostea / respectul care constituie un exemplu pentru modul în care soțul trebuie să-și iubească soția. „Bărbaților, iubiți-vă nevestele cum a iubit și Hristos Biserica și S-a dat pe Sine pentru ea... Tot așa trebuie să-și iubească și bărbații nevestele, ca pe trupurile lor” (Efeseni 5:25, 28). Pe parcurs am menționat faptul că bărbații evlavioși nu-și vor abuza (bate) soțiile și nu le vor trata ca pe niște slugi obligate să se supună. Un membru de vază al unei ambasade, rezident în acea țară ca reprezentant al națiunii lui, m-a contrazis, spunând: „Pastore, ceea ce ne învățați vine din contextul unei culturi occidentale și nu se aplică în țara mea.” I-am respins imediat argumentul. Deși „bărbatul este capul nevestei”, Scriptura folosește un limbaj care compară rolul soțului cu cel al lui Cristos, care este „*capul bisericii*” (Efeseni 5:23). Este evident că Cristos nu-și va abuza și nu-și va maltrata biserica, mireasa Lui.

Aceste două exemple reflectă modul în care o tradiție sau un obicei poate duce la încălcarea unui adevăr biblic de către oameni altminteri bine intenționați. Lista unor astfel de invazii culturale în biserică este destul de lungă, multe dintre acestea fiind atitudini mai puțin vizibile. Lăcomia, invidia, gelozia, ura, critica, cinismul, toate aceste păcate lăuntrice pândesc asemenea unui leu care așteaptă momentul potrivit pentru a-și ataca prada. Antidotul unui astfel de comportament aparent „acceptabil” printre credincioși este interpretarea întregii Scripturi în lumina caracterului cunoscut al lui Dumnezeu, revelat oamenilor de către Isus Cristos. Cu cât dorința de a fi asemenea lui Cristos este mai mare, cu atât dorința egoistă din viețile noastre va dispărea mai repede.

Dumnezeu nu a stabilit un set de reguli ca oamenii să fie fericiți. El nu este un despot crud care vrea să-și vadă supușii târându-se în noroi, ci tot ce ne-a transmis în Cuvântul Său este spre binele nostru.

Viața de bucurie, pace, siguranță și împlinire vine dintr-o ascultare voită față de planul unic de răscumpărare și împăcare al lui Dumnezeu. Această revelație inspirată a adevărului este descoperită în Cuvântul Său cel veșnic.

„Umblarea în Duhul” în fiecare zi, procesul de sfințire (sfințenie interioară) și maturizare spirituală (neprihănirea exterioară) necesită atenția noastră totală. Da, Duhul Sfânt locuiește în noi și ne îndeamnă adesea la o aplicare mai atentă a adevărului biblic în viețile noastre. Cu toate acestea, depinde de noi să răspundem în mod corect. Pavel ne încurajează să ne „dezbrăcăm” de „omul cel vechi” și să ne „îmbrăcăm” cu „omul cel nou” (Efeseni 3:20-24; Coloseni 3:5-10). Ca lideri spirituali, este important să actualizăm Cuvântul în viețile noastre. Nu putem zice altora „faceți ce spun eu”, fără să fim un exemplu veritabil mai întâi. Să ne alăturăm apostolului, spunând: „Călcați pe urmele mele, întrucât și eu calc pe urmele lui Cristos” (1 Corinteni 11:1).

Frați și surori în Cristos, n-a mai rămas mult timp. Iubiți-L din toată inima voastră. Slujiți-L cu toată puterea voastră. Isus vine curând!

– H. Maurice Lednický

Lecția de viață: Acceptarea filozofiei culturii noastre și participarea în acele lucruri contrare Cuvântului lui Dumnezeu vor face rău atât credinciosului cât și trupului lui Cristos. Scriptura trebuie studiată cu atenție pentru ca principiile revelate de Dumnezeu să acopere acțiunile omului. Dacă există discrepanțe, este o greșală să încercăm să modificăm pasajele care încep cu „Așa vorbește Domnul”. Înfruntarea răului cultural s-ar putea să nu fie întotdeauna un lucru apreciat (întrebați-l pe Ioan Botezătorul, cel care a pus sub semnul întrebării moralitatea împăratului Irod – Matei 14:1-12).

Dr. H. MAURICE LEDNICKÝ este un slujitor ordinar al denominației Assemblies of God, de peste 50 de ani. Este autor de cărți, evangelist, pastor, misionar și fost președinte la Central Bible College, Springfield, Missouri.

Acest articol este preluat din *KINGDOM LIVING* © 2013 de H. Maurice Lednický. Folosit cu permisiunea autorului. Toate drepturile rezervate.

CULTURA ÎN SCHIMBARE » DAVID D. HENDERSON

O hartă pentru peisajul postmodern de astăzi

Schimbările dramatice din cultura americană au împins lumea în afara ariei de acoperire a mesajului creștin. Descoperiți unde s-a mutat și aflați cum să ajungeți la ea.

„Aceasta este cartea de care aveam nevoie, predicatori și laici deopotrivă. Bine scrisă și practică, este plină de explicații cu privire la modul în care am ajuns unde ne aflăm – o critică profundă a culturii noastre – și sugestii practice. Citiți-o și veți ajunge să o citați.”

Leighton Ford, Leighton Ford Ministries; autor al Transforming Leadership

304p. • 15 x 22,5 cm • 29 lei

Predicarea ce CREȘTE NIVELUL DE DĂRNICIE *al bisericii*

de KREGG R. HOOD

Veți găsi aici șapte recomandări în predicare ce vor face biserica voastră să vadă isprăvnicia ca pe o aventură cu Dumnezeu, nu ca pe o povară pe care trebuie să o poarte sau să o evite.

Predicarea și învățarea despre administrarea financiară constituie un rol-cheie în conducerea bisericii. Ne dorim în fiecare săptămână să vedem satisfăcute toate nevoile financiare, să experimentăm bucuria creșterii lucrărilor bisericii și să înaintăm spre atingerea unei viziuni evlavioase.

Este evident că toate acestea necesită o dedicare a întregii biserici la generozitate. Cu toate astea, de multe ori, scopurile noastre nobile în ce privește administrarea financiară sunt reinterpretate: „Biserica nu vrea altceva decât bani.”

Prima mea experiență cu această atitudine negativă a avut loc la începutul lucrării mele de predicare. Eram păstor de vreo două luni când unul dintre cei mai bogați membri din biserica noastră mi-a zis: „Dă-mi voie să-ți spun cum văd eu dărnicia în biserică. Este ca și cum ai băga bani într-o gaură neagră. Cu cât dau mai mult, cu atât le trebuie mai mult.”

După cum vă puteți imagina, m-am simțit puțin intimidat de acest comentariu frivol venit din partea unuia care pe deasupra era și diacon în biserica noastră.

Din fericire, Domnul m-a ajutat să trec peste asta și m-a condus într-o călătorie fascinantă a învățării despre administrarea financiară. În următorii 10 ani a început să-mi placă să învăț despre isprăvnicie, dărnicie, zeciuială, eliberarea de datorii și principiile biblice ale administrării banilor. Apoi, în 1995, o editură creștină mi-a cerut să scriu o carte despre zeciuială. Sincer, am fost încântat, smerit și emoționat de asumarea unei astfel de responsabilități, însă, prin harul lui Dumnezeu, acest proiect a devenit prima mea carte, *Take God at His Word* [Crede-L pe Dumnezeu pe cuvânt]. În ultimii 20 de ani, această cărțică împreună cu programul de predicare ce-o însoțește a ajutat peste 4000 de biserici să-și dezvolte o abordare pozitivă și practică a isprăvniciei.

Îmi doresc acum să-i ajut pe predicatori să vorbească cu plăcere despre acest subiect biblic, obținând și rezultate pe deasupra! Dați-mi voie să vă împărtășesc recomandările mele favorite.

PREDICAȚI POZITIV

John Maxwell este unul dintre mentorii mei favoriți în domeniul isprăvniciei. Când am participat la una dintre conferințele lui pe această temă, l-am auzit spunând: „Nu dați ca să primiți. Dați ca să mai puteți da din nou.”

Când am auzit lucrul acesta am primit o altă lumină. Dumnezeu vrea să ne folosească drept canale de binecuvântare!

Cu o altă ocazie, pe când țineam o serie de predici expositive din 2 Corinteni am ajuns la 2 Corinteni 9:7, când un adevăr binecunoscut m-a atins într-un mod cu totul nou: „Pe cine dă cu bucurie, îl iubește Dumnezeu.”

Cuvântul tradus aici cu „bucurie” este termenul *hilaros* în Noul Testament grecesc, de la care avem cuvântul *hilar*. Imaginați-vă doar! Dumnezeu iubește „dăătorul hilar”. Acest adevăr m-a inspirat și m-a încurajat să mă adâncesc în studiul pasajului respectiv din Scriptură. Chiar dacă nu era prima mea predică despre dărnicie, era prima mea predică despre dărnicie care a generat multe comentarii cu adevărat entuziaste la sfârșit. Unul dintre prezbiterii bisericii, fundraiser pentru o organizație creștină, mi-a spus că aceasta a fost cea mai bună predică despre dărnicie pe care o auzise până atunci. M-a uimit.

Altcineva mi-a spus: „Nici măcar n-am simțit că ar fi o predică despre dărnicie!”

I-am răspuns: „Mulțumesc... așa sper și eu”, și am râs.

Mi-am dat seama în cele din urmă că din moment ce dărnicia trebuie să ne facă să ne simțim bine, „bucuroși”, și predica mea despre dărnicie ar trebui să mă facă să mă simt bine.

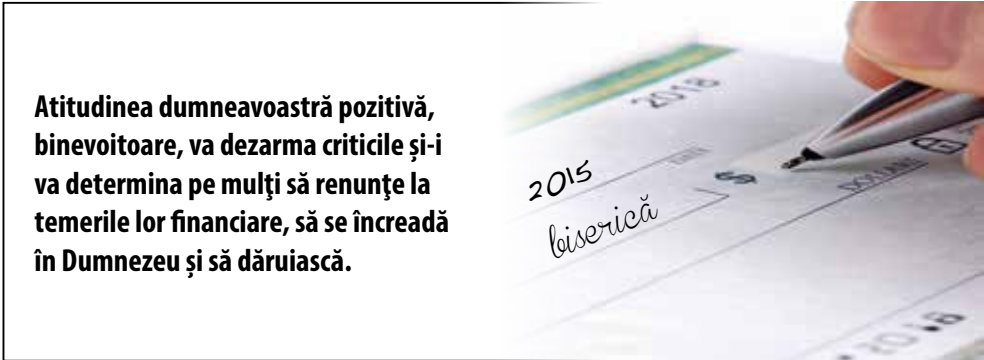
PREDICAȚI O SERIE ANUALĂ DESPRE ISPRĂVNICIE

Și lucrul acesta l-am învățat tot de la John Maxwell. El a învățat că predicarea unei serii de patru mesaje consecutive pe an despre isprăvnicie a fost cel mai important pas pe care

l-a făcut pentru a crește nivelul dărnicii în bisericile pe care le-a păstorit.

Maxwell ținea întotdeauna această serie de predici în ianuarie, un timp care îmi place și mie. Am constatat însă de-a lungul anilor că nu contează când predicați despre isprăvnicie, totul este să țineți o serie de patru săptămâni și o faceți cu un accent pozitiv și practic. Am văzut nivelul dărnicii crescând semnificativ în timpul verii, când motivul celui accent era creșterea spirituală.

Alegeți patru săptămâni la rând și predicați despre dărnicie dintr-o perspectivă pozitivă. Este atât de simplu. Seria va avea un impact bun dacă prima predică va fi despre modul în care dărnicia este o binecuvântare, despre cum îi ajută aceasta pe oameni să crească în credința lor, despre modul în care vor învăța să vadă mâna lui Dumnezeu în viețile lor, și așa mai departe. Cu alte cuvinte, distrați-vă cu această primă predică. Dacă vă place subiectul, și celorlalți le va plăcea.

Atitudinea dumneavoastră pozitivă, binevoitoare, va dezarma criticile și-i va determina pe mulți să renunțe la temerile lor financiare, să se încreadă în Dumnezeu și să dăruiască.

Faceți din dărnicie o invitație la binecuvântare (Fapte 20:35) și împotriviți-vă ispitei de a vă dojeni ascultătorii. Pe scurt, încurajați-i și nu-i muștrați. Atitudinea dumneavoastră pozitivă, binevoitoare, va dezarma criticile și-i va determina pe mulți să renunțe la temerile lor financiare, să se încreadă în Dumnezeu și să dăruiască.

ÎMPĂRTĂȘIȚI-VĂ VIZIUNEA DESPRE PUTEREA ZECUIELII

Apoi, țineți a doua predică despre zeciuială. Când predicați despre zeciuială, nu-i certați pe oameni pentru că nu dau zeciuială. Știu că este tentant să punem presiune aici. În schimb, vorbiți din inimă, din Scriptură și din experiență personală, despre modul în care dați zeciuială, împreună cu soția. Vă recomand călduros lucrul acesta.

Nimeni nu vă poate critica mărturia. Vorbind cu dragoste despre motivul pentru care ați ales să dați zeciuială din primele roade ale salariului vostru, se va întâmpla ceva interesant. Nu le veți fi doar predicator, ci și exemplu. Oameni care întotdeauna s-au împotrivit zecuielii își vor pune la încercare credința și vor începe să dea.

De obicei, în cea de-a treia predică ar trebui să vorbiți despre aspecte practice ale dărnicii. Ați putea vorbi din 1 Corinteni 16:1-2, despre aspectele practice ale darurilor săptămânale sau despre importanța realizării inițiativelor lucrărilor actuale sau ale unor lucrări noi. Ați putea vorbi despre unitatea pe care o experimentează biserica atunci când

toți dau pentru lucrarea Domnului. Dărnicia este slujire. Dacă sunteți în căutare de idei noi, am mostre de predici disponibile pe kregghood.com/premium-resources. Sfatul meu este același, rămâneți pozitivi, practici și biblici.

INCLUDEȚI ȘI ALTE ASPECTE ALE ISPRĂVNICIEI

Când ajungeți la cel de-al patrulea mesaj, puteți schimba ritmul. Știți că există doar patru lucruri pe care le puteți face cu banii? Îi puteți face, îi puteți cheltui, îi puteți economisi și îi puteți dărui. Este uimitor, dar Biblia abordează toate cele patru subiecte. De aceea, faceți din cea de-a patra predică despre isprăvnicie un mesaj despre administrarea banilor, cum ar fi întocmirea unui buget și achitarea unui credit. Când ajutați oamenii să învețe principiile biblice ale administrării financiare, nu îi veți ajuta doar într-o nevoie concretă, ci veți câștiga și dreptul de a le vorbi despre zeciuială.

Un alt subiect pentru a patra săptămână poate fi administrarea vieții. Scoateți în evidență faptul că avem ocazia să administrăm și alte resurse date de Dumnezeu, în afara banilor. Trebuie să ne administrăm atent timpul, relațiile, celelalte abilități, îndemnările și darurile pentru lucrare. Dacă oamenii văd imaginea de ansamblu, timpul pe care vor fi dispuși să-l acorde lucrării va crește, odată ce învață să dăruiască mai mult.

DUMNEZEU ESTE SURSA TUTUROR BINECUVÂNTĂRILOR

Creștinii trebuie să respingă falsa concluzie că sursa venitului lor sunt conturile bancare, abilitățile sau intelectul lor. Deuteronomul 8:17, 18 ne spune clar că Dumnezeu este Cel care dă oamenilor puterea de a câștiga. Aceasta înseamnă că banii, abilitatea și intelectul nostru nu constituie sursa noastră de venit. Ele sunt doar mijloacele prin care Dumnezeu, Sursa, ne binecuvântează. Dumnezeu Se îngrijește de nevoile noastre după bogățiile Lui în Cristos. El folosește resursele materiale ale lumii ca sistem de livrare prin care poartă de grijă copiilor Lui. Pentru a experimenta belșugul Lui, mai întâi trebuie să-L privim ca Sursa fiecărei binecuvântări.

Odată ce-L vedem pe Dumnezeu ca Sursa noastră putem primi o nouă definiție a cuvântului „bogat”. De fapt, această înțelegere ne ajută să vedem că putem fi cu toții „bogați” când reflectăm la ceea ce numește Pavel bogat (sau îmbogățit): „Cel ce dă sămânța semănătorului și pâine pentru hrană, vă va da și vă va înmulți și vouă sămânța de semănat și va face să crească roadele neprihănirii voastre. În chipul acesta veți fi îmbogățiți în toate privințele, pentru orice dărnicie, care prin noi, va face să se aducă mulțumiri lui Dumnezeu” (2 Corinteni 9:10, 11).

În Împărăția lui Dumnezeu există o legătură directă între adevăratele bogății și generozitate. Cei mai mulți oameni se consideră bogați dacă fac mai mulți bani. Nu, a fi cu adevărat bogat nu are de-a face cu suma pe care o avem în cont. Suntem bogați atunci când Dumnezeu ne dă suficient cât să ne îngrijim de nevoile noastre și ceva în plus ca să dăm și altora. Această înțelegere mă ajută să văd cât de binecuvântat sunt când conduc o mașină, când fac un duș cald sau când mănânc la restaurant. Sunt bogat pentru că toate acestea sunt semne că am mai mult decât am nevoie pentru a trăi.

Având o astfel de perspectivă vom avea întotdeauna ceva să dăm înapoi lui Dumnezeu, împărtaşind cu alții prin lucrarea bisericii locale. Acest pasaj identifică totodată una dintre multele promisiuni ale lui Dumnezeu: dacă dăruim lui Dumnezeu, El ne va extinde capacitatea financiară pentru a fi și mai generoși pe viitor.

Cunosc un alt om de afaceri creștin prosper care a consiliat de-a lungul anilor o sumedenie de cupluri ce treceau prin grave probleme financiare. Când veneau la el să-i ceară sfatul despre cum își pot rezolva problemele financiare, el era de acord să-i ajute dacă se învoiau să dea Domnului 10 cenți din fiecare dolar pe care-l câștigau. Această persoană mi-a spus că fiecare cuplu care a ascultat nu doar că a făcut ordine în domeniul financiar din casa lor, ci a avut și ocazia de a face bine pentru lucrarea lui Dumnezeu. Ce realizare minunată!

Luca 6:38 spune: „Dați și vi se va da; ba încă, vi se va turna în sân o măsură bună, îndesată, clătinată, care se va vărsa pe deasupra. Căci cu ce măsură veți măsura, cu aceea vi se va măsura.”

Vreau să spun de la început că sunt împotriva multor extreme ale „învățăturii prosperității”. Cu toate acestea, Biblia ne învață că Dumnezeu ne răsplătește credința (Evrei 11:5, 6). Aceasta include și ascultarea în dărnicie.

Isus ne spune să ne conectăm la economia lui Dumnezeu. Domnul este generos cu noi. Învățați oamenii să nu le fie frică să dea. Ani la rând am considerat că era o gândire materialistă să cred că Dumnezeu mă va binecuvânta financiar dacă voi dărui bani pentru lucrarea Lui. În realitate, perspectiva materialistă constă în a crede că ingeniozitatea mea este singura sursă a abilității mele de a face bani. O persoană spirituală ascultă și crede că Dumnezeu îi dă binecuvântări bune și îi va oferi toate resursele necesare în viață. O persoană nespirtuală crede că efortul omenesc este sursa bunăstării materiale.

PUNEȚI ACCENT PE „SEMĂNAT ȘI SECERAT”

Galateni 6:7 și 2 Corinteni 9:6 ne vorbesc despre relația dintre cauză și efect, dintre ceea ce dăm și ceea ce primim în schimb. Principiul este valabil fie că vorbim despre bani, prietenie sau credință.

Dacă oamenii vor ca Dumnezeu să-i binecuvânteze, ar trebui să facă ceva ce poate fi considerat o binecuvântare în domeniul nevoii sau dorinței lor. Dumnezeu va privi asupra acelei experiențe. Este ușor să învățăm oamenii să aibă îndrăzneală în domeniul credinței, deoarece Dumnezeu va

veghea asupra rezultatelor semănatului și-și va duce la îndeplinire voia. El nu garantează acest principiu pentru a alimenta egoismul, ci pentru a produce credință și acceptare a planurilor Lui.

AVEȚI RĂBDARE: CREȘTEREA ÎN CREDINȚĂ ARE NEVOIE DE TIMP

Unul dintre prietenii mei predicatori, care a crescut la o fermă, mi-a dat această schiță scurtă în trei puncte: (1) Seceri ce ai semănat; (2) seceri mai mult decât ai semănat și (3) seceri după ce ai semănat. Când vedem că acest pasaj ne ajută să înțelegem modul în care lucrează Dumnezeu, vom ști că dărnicia nu este o cheltuială, ci o oportunitate!

Altă dată, în timpul unei campanii importante de strângere de fonduri prin care biserica noastră încerca să adune câteva milioane de dolari pentru extinderea clădirii bisericii, unul dintre generoșii noștri donatori a împărtaşit în fața întregii biserici: „Nu vă rugați ca să vedeți cât de mult vrea Dumnezeu să vă dăruiască. În schimb, rugați-vă să vedeți cât de mult vrea Dumnezeu să dăruiască prin voi. Acea cifră va fi suma pe care trebuie să vă angajați că o veți da.”

Lucrul acesta a fost o încercare pentru mulți, dar una pozitivă. Când îi provocăm pe oameni, într-un mod sănătos, să se încreadă în Dumnezeu, îi ajutăm să descopere câteva dintre cele mai bune sentimente spirituale pe care și le pot imagina.

Dumnezeu vrea ca orice mod în care ne folosim banii să ne determine să ne punem încrederea în El. Lăsați-L să vă folosească în a încuraja dărnicia generoasă, cheltuirea inteligentă și investirea înțeleaptă. Ajutați oamenii să scape din robia datoriei. Mai presus de toate, îndrumați-i să vadă isprăvnicia ca pe o aventură cu Dumnezeu, nu ca pe o povară pe care trebuie să o poarte sau să o evite. Când îi ajutăm pe oameni să crească în toate domeniile isprăvnicii lor, îi ajutăm să crească în credință. Dumnezeu va folosi acest fel de credință pentru a schimba lumea!

Pentru mai multe idei vizitați kregghood.com/premium-resources/

Kregg R. Hood,
pastor al bisericii Calvary Church,
Naperville, Illinois

LA AMVON, MAI PUȚIN ȘI MAI DE CALITATE

Iacov 3:1

Primul verset din Iacov 3 conține o avertizare pentru cei care au sarcina să învețe Cuvântul în public: „Frații mei, să nu fiți mulți învățători, căci știți că vom primi o judecată mai aspră.”

Avertismentul cu privire la păcatele limbii este adresat de Iacov învățătorilor Bibliei. Cuvintele pe care le spun pastorii de la amvon sub mandatul lui Dumnezeu sunt pline de putere. Acestea pot îndrepta viețile oamenilor

în două direcții: înspre Dumnezeu sau departe de El. Cei care învață pe alții din Scriptură trebuie să fie foarte atenți la cuvintele pe care le spun când vorbesc în numele lui Dumnezeu.

Acest pasaj ar trebui să îndrume lucrarea noastră de la amvon. El ne spune că a predica înseamnă, în esență, a comunica ceea ce Dumnezeu a spus deja. Cei ce ascultă predicile noastre pornesc de la premisa că ceea ce spunem noi de la amvon este de la Dumnezeu. În felul acesta suntem avertizați că mai puțin înseamnă adesea mai mult; mai puțin din părerile noastre și mai mult din părerea lui Dumnezeu. Ar trebui să precizăm clar când ne exprimăm propriile păreri, ca nu cumva oamenii să confunde preferințele noastre cu Cuvântul revelat al lui Dumnezeu.

Predicatorii trebuie să se împotrivescă impulsului de a-și arunca în text părerile sau prejudecățile. Ei trebuie să evite păcatul fariseilor care învățau „niște porunci omenești” (Matei 15:9).

Nu reușesc întotdeauna să fac lucrul acesta, dar mă străduiesc din răsuputeri să fiu credincios intenției capitolului 3 din epistola lui Iacov. Aceasta este o bună strategie împotriva legalismului.

DANIEL DARLING este autor al cărților *Teen People of the Bible*; *Celebrity Profiles of Real Faith and Tragic Failure*.
Vizitați <http://www.danieldarling.com>